

מחזה מוסיקלי משיריה של נעמי שמר
סימני דרך

מאת אורן יעקובי וגיורא יהלום
בימור משה קפטן

מחזה: אורן יעקובי וג'ורא יהלום
בימוי: משה קפטן

עובדים וניהול מוסיקלי:	יוסי בן-נן
עיצוב תנועה:	אביחי חכם
תפאורה:	שני טור
תלבושות:	ילנה קלרין
דרמטורגיה:	שחר פנקס
הדרכה קולית:	דוקי עצמון
עיצוב תאורה:	מאיר אלון
פאות:	אסנת שגיא
משתתפים:	
נעמי א':	רוני דלומי/ הילה שלו
נעמי ב':	רויטל זלצמן
נעמי ג':	דפנה דקל
נעמי ד':	גילה אלמגור-אגמון / סנדרה שדה
מרדכי:	דב רייזר / שמעון כהן
חיליק:	טל מוסרי
עמליה:	ריקי בליך
אהוד:	תובל שפיר
ן:	מתן שביט
מרדכי הצעיר:	נדיר אלדד / שחר ישי
מנהלת הפקה:	קארין סיגל
עוזרת במאי:	מיכל איזיק
הלהקה:	
גיטה:	מיכל ברנד
מירי:	רונית אפל
חברות קיבוץ:	אלכסה לרנר
נרית אהרונ-שווייצר	עמית זיתון
מיטל נוטיק	אוראל איזיקל
יואב/ארה:	פרופ' פרנק פלג/ מחזר א' / אהרוניק, מזכיר הקיבוץ: אור משיח
	נתן/ מחזר ב' / חבר קיבוץ: עמית גיל
	אלוף/ לוחם/ חבר קיבוץ: דניאל חסין
סווינגרית: רוני סתיו	סווינגר: חנן שוורצברג
קלידים: יוסי בן-נן, ליאת פרלוב	ענת אורן
אסיסטנטית למעצבת תפאורה: אורה קמומיל	אורה קמומיל
בגדי סנדרה שדה:	דורית שדה

המחזה

בלילה האחרון לחייה עומדת נעמי שמר בפני החלטה גורלית. בדעתה לעזוב את העולם הזה כאשר היא משאירה מאחוריה מכתב אשר ישנים קץ לפרשה הרודפת אותה שנים: מקורותיו של "ירושלים של זהב", השיר שמילא תפקיד חשוב בהפיכתה לאייקון. המכתב שהמדינה כולה תדבר עליו אחרי מותה, מביא אל מיטתה את שלוש חברותיה הטובות ביותר – היא עצמה בשלוש תקופות מעצבות של חייה. יחד איתן נפרש סיפורה האישי והאנושי של שמר שחלקו לא היה ידוע וגלוי לציבור. "סימני דרך" – מחזה חדש המבוסס על תחקיר מעמיק שזרז זה בזה ארבעה מאורעות מעצבים מחייה של שמר שטרם נחשפו לקהל הרחב. ארבעת הסיפורים מבקשים להציג את שמר לא כמיתוס מרוחק ונשגב אלא כאשה בשר ודם: גאונה נון-קונפורמיסטית ופורצת דרך אשר שילמה מחירים כבדים על התנהלותה החד פעמית אך לצידם זכתה בהישגים שאף יוצר ישראלי לא זכה להם לפניה או אחריה.

תודה לתמור זיגמן, מארכיון נעמי שמר-הספריה הלאומית, זאבה זבידוב, ד"ר טלילה אלירם, חנויות התקליטים "ביטניק" ו"קפלן רקורדס"

הצגה ראשונה: 3 באוקטובר, 2017, היכל התרבות יבנה | משך הצגה: שתיים ורבע כולל הפסקה

עריכה וכתביית התכניה: רמי סמו | צילום בחזרות: ז'ארא אלון | עיצוב גרפי: נטליסטודיו | עיצוב פוסטר: פאר לין • CREATIVE

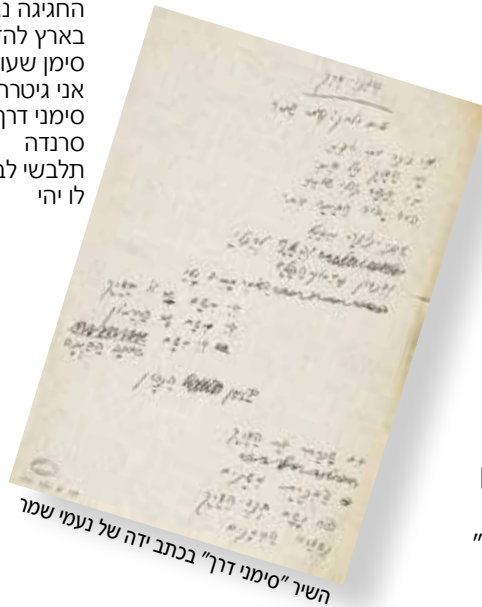
השירים:

ירושלים של זהב
אמצע התמוז
שיר נולד
זמר נודד
החטא השביעי

מחרוזת תל אביב:
שני צלמי רחוב
אנשים טובים
אהבת פועלי הבניין
שיר השוק

אנשים יפים
אהבה בת עשרים
(לחן: ז'ק ברל)
ארבעים
אין דבר
נועה

לילה בחוף אכזיב
אסוני הצעיר
החגיגה נגמרת
בארץ להד"ם
סימן שעוד לא הגענו
אני גיטרה
סימני דרך
סרנדה
תלבשי לן
לו יהי

המחזאים מבקשים להודות לרועי רימשון על עזרתו הרבה בתחקיר, למוטי זעירא, מחבר "על הדבש ועל העוקץ – נעמי שמר, סיפור חיים" (הוצאת כתר), לדרמטורגית שחר פנקס על כשרונה וסבלנותה, לבימאי משה קפטן על האמון ועל היכולת להפוך מילים לחזון חי ונושם ול-ללי שמר ואריאל הורוביץ – בתה ובנה של שמר על אומץ ונדיבות ליבם.

Road Signs | The Story of Naomi Shemer

By Oren Yaakobi & Giyora Yahalom
Directed by Moshe Kepten

Musical Director
& Arrangements: Yossi Ben Nun
Choreographer: Avichai Hacham
Set Designed by: Shani Tur
Costumes Designed by: Yelena Kelrich
Dramaturg: Shahar Pinkas
Vocal Coach: Doki Atzmon
Lighting Designed by: Meir Alon
Wig design: Osnat Sagie

The Cast:

Naomi, age 20: Roni Daloomi\
Hila Shalev
Naomi, age 40: Revital Zaltsman
Naomi, age 50: Dafna Dekel
Naomi, age 70: Gila Almador-Agmon\
Sandra Sade
Mordechai Horovitz: Dov Reiser\
Shimon Cohen
Hilik: Tal Mosseri
Amalia: Riki Blich
Ehud: Tuval Shafir
Ran: Matan Shavit
The young Mordechai: Nadir Eldad\
Shahar Yishay

The Chorus:
Gita: Michal Brand
Miri: Ronit Apple
Kibbutz members: Alexa Lerner
Nirit Aharoni-Schweitzer
Amit Ziftoun
Meital Notik
Yoav \ Erez: Orel Izikel
Prof. Frank Peleg \
Suitor no.1 \ Aharonik,
The Kibbutz Secretary: Or Mashiah
Nathan \ Suitor no.2\
A Kibbutz member: Amit Gil
Major General \ Fighter \
A Kibbutz member: Daniel Hassine
keyboards: Yossi Ben Nun \ Liat Perlov
Production Manager: Karin Sigal
Assistant Director: Michal Isaak
Swinger Girls: Roni Stav
Swinger Boys: Hanan Schwartzberg
Program editor: Rami Semo
Rehearsal Photos: Gerard Allon
Program graphic design: Nutelstudio

The Play

On the last night of her life, Naomi Shemer is facing a fateful decision: she intends to leave behind a letter that will put to rest the controversy that has haunted her for years: the source of "Jerusalem of Gold" - the song that has turned her into an icon in the history of Israeli culture. The letter that the entire country will speak of after her death brings three good friends to her bedside - herself in three formative periods of her life. With the three, the long-hidden story of Shemer is revealed.

"Road Signs" - a new play based on an in-depth research that connects four formative events from Shemer's life that have not yet been disclosed to the general public. The four stories seek to present Shemer not as a distant and sublime myth, but as a flesh-and-blood woman: revolutionary non-conformist genius who paid a dear price for her actions, but at the same time reached heights that no other Israeli artist ever did.

Opening: October the 3rd 2017, Yavne Performing Arts Center Length: 2 hours & 15 minutes, including an interval

קורות חייה של נעמי שמר, בת הארץ הזאת, ראשיתן בקבוצת כנרת שבעמק הירדן טרם הקמת המדינה, בנוף המשתנה והולך לנגד העיניים ותחת כפות הרגליים

צילום: יעל רוזן

היחפות, מעשה ידיהם של הוריה רבקה ומאיר ספיר ובני דורם, מייסדי הקבוצה. האם רבקה שימרה את העברית המשובחת ואת הבקיאיות במקורות היהודיים שרכשה בגימנסיה "תרבות" בוולונה, וכמוה גם מוריה של נעמי בבית החינוך המשותף בדגניה, שושנה ועמינדב ישראלי, שלהם ייחסה את שליטתה המופלגת בתנ"ך ובלשון העברית. ואילו האב מאיר היה דמות מרכזית ומובילה בקיבוץ. בשנותיו האחרונות נמנה עם מפקדי "עלייה ב" להצלת שארית הפליטה משואת יהודי אירופה והבאתם לארץ חרף האיסור מטעם המנדט הבריטי. הם וחבריהם הקפידו לחוג את חגי ישראל מתוך רצון לצקת לטקסים תכני נוף, טבע ועבודת אדמה, וליוו אותם בשירים שנוצרו באותה עת בארץ, אך גם שימרו בהם ניגונים מבית הכנסת ומלילות שבת בבית אבא, נעמי השתלבה בכל אלה מגיל רך, מובילה את הזמרה ליד הפסנתר. נעמי זכתה לחינוך מוזיקלי משובח אצל טובי המורים לפסנתר, והמשיכה ללמוד באקדמיה למוזיקה בירושלים. עם נישואיה לגדעון שמר והולדת בתה ללי עברה עם משפחתה מכינרת לתל אביב, ושיריה החלו להתפרסם ולזכות להכרה ולהצלחה. השירים "זמר נודד", "הופה היי" ו"נועה" סימנו את ראשית דרכה המקצועית. במרוצת השנים הלחינה משיריהם של מיטב משוררי הארץ ובראשם רחל, שאול טשרניחובסקי ונתן אלתרמן, וכתבה נוסחים עבריים לשירים באנגלית ובצרפתית. אך עיקר ייחודה הוא ללא ספק היכולת לכתוב מילים ולחן גם יחד, שהחיבור ביניהם הדוק והרמוני. שניים משיריה הבולטים זכו למעמד ייחודי בפסקול הישראלי בשל נסיבות כתיבתם: "ירושלים של זהב" שהושר לראשונה כמה

שבועות לפני מלחמת ששת הימים ב-1967 והקדים את איחוד ירושלים, ו"לו יהי", שהפך לסמלה של מלחמת יום הכיפורים. שירים אחרים כמו "שנינו מאותו הכפר", על כל אלה, ו"מחר" קנו לעצמם מקום של כבוד במה שהיא עצמה כינתה "שירת רבים". לצדם כתבה גם "שירת יחיד" אישית, ושירים שובבים הקורצים לאקטואליה ומעזים להפר במעט את דימוי "המשוררת הלאומית" שיוחס לה.

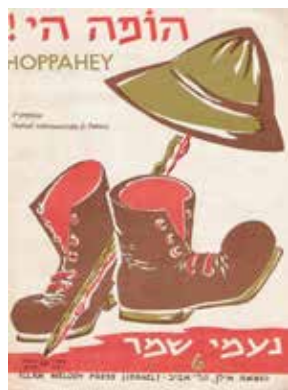
נעמי שמר נהנתה מאהבת הקהל ולא פחות מכך מהכרה אמנותית, אקדמית וציבורית. הוענקו לה פרסים ותארים ובהם פרס ישראל, אזרחות כבוד של העיר תל אביב ותארי דוקטור לשם כבוד מאוניברסיטאות הארץ. היא כיהנה כיו"ר אקו"ם (אגודת קומפוזיטורים ומחברים בישראל) וכחברת האקדמיה ללשון עברית. שיריה יצאו לאור בתקליטים ובספרים רבים, והיא הרבתה להופיע בפני קהל ברחבי הארץ ובחו"ל.

רוב שנותיה חייתה ויצרה נעמי בתל אביב, שם נישאה בשנית לעורך הדין והסופר מרדכי הורוביץ וילדה את בנם אריאל. מותה בקיץ, 2004 לווה בביטויי רגשות עזים מצד קהל שוחריה, קברה בכנרת הפך למוקד של מבקרים מכל גיל, רקע ומגזר, וזיכרה הונח בשמות רחובות ובתי ספר ברחבי הארץ. לאחר מותה יצאו לאור ספרים מיצירותיה וביוגרפיה מקיפה מאת מוטי זעירא "על הדבש ועל העוקץ - נעמי שמר, סיפור חיים" (בהוצאת כתר, 2017). אך ההנצחה המרגשת ביותר לדמותה וליצירתה... היא העובדה ששיריה ממשיכים להישמע ולהתנגן כפי שחזתה בשירה, "לשיר זה כמו להיות ירדן".

**"סופך
לגווע כמו ירדן.
להיאסף לאט אל ים המוות.
במקום הנמוך ביותר בעולם.
אבל מראש הרי השלג
בהמולה גדולה צוהלת
אחרך
שיריך מפכים להם
הלא לשיר זה כמו להיות ירדן."**

אני מרגישה שהתואר משוררת גדול עלי ולכן המצאתי מילה שמתארת אותי. אני מזמוראית, כלומר כותבת שירי זמר. התואר הזה מסביר את ההבדל בין שירים משני סוגים, בין אלה הנקראים באנגלית poems ובין אלה הנקראים באנגלית songs. בעברית קוראים לשני הסוגים שירים. 'משוררת' זה poet, זה לא נוח לי וזה לא כולל מלוויה. 'פזמונאית' נראה לי הולם את השירים הסטיריים והקלים ואת המבנה בית-פזמון-בית-פזמון, שלא מופיע, לדוגמה, בשיר כמו 'לשיר זה כמו להיות ירדן'. ועל כן, באופן זמני, אני מבדילה בין 'שירי זמר' ו'שירי אמר' (או 'שירי ספר'), ולפי זה, בינתיים, אני מזמוראית. התחלתי לכתוב שירים לילדים כשהייתי מורה למוסיקה בקבוצת בכנרת, כי היה צורך בשירים חדשים ובלבי התעורר רצון להוסיף שירים חדשים למאגר השירים הענק של שירי עם מכל העולם שעליו גדלתי. לא ספרתי אותם, אבל אני יכולה לומר שכתבתי עשרות שירים. כתבתי אותם בגושים, בכל פעם שהתעורר צורך. למשל בשביל המחזמר 'כיצד שוברים חמסין' כתבתי בבת אחת 12 שירים. שיר הילדים הראשון שחיברתי בשנת 1951 הוא 'הדואר בא' ואחריו נכתבו 'הטיול הקטן', 'שנים עשר ירחים', 'שלומית בונה סוכה' ורבים אחרים. שירי ילדים מאוד חשובים לי וזה אולי משום שחלק ממני שכח להתבגר.

מתוך ראיון עם ד"ר טלילה אלירם, מרץ 1994

דף מילות השיר "הופה היי"

דף מילות השיר "בגלל מסמר"

הקלטה מסחרית ראשונה ל"שירים מכנרת"

תקליטון שירי נעמי שמר 1960

הצהרת העצמאות של נעמי הצעירה בדרך לגורלה החדש. התוצאה הסופית מציגה תמונה קבוצתית של כמה מהטובים שבשירה של שמר. גם אם חלקם לא מפורסמים במיוחד, הם בהחלט מביאים את כל פלטת הצבעים הרגשית שאיתם עבדה.

אורן וגורא

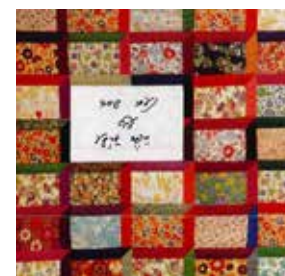
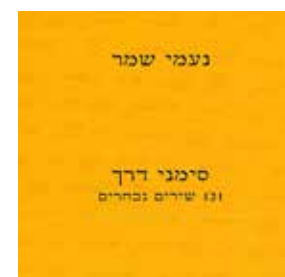

המלאכה של בחירת שירה של נעמי שמר שיכנסו ל"סימני דרך" הייתה מצד אחד קלה מאד ומצד שני מסובכת מאין כמוה. קלה משום ששמר כתבה, הלחינה ותרגמה מאות שירים. כמעט לכל סיטואציה שבה עסקנו, היו כמה שירים שמהם יכולנו לבחור את זה שיתאים לרגע שרצינו לשרטט. מצד שני – זו הייתה גם עבודה קשה מאד. לשמר ישנם כל כך הרבה שירים אהובים אבל במחזה מוזיקלי יש מקום בקושי לעשרים.

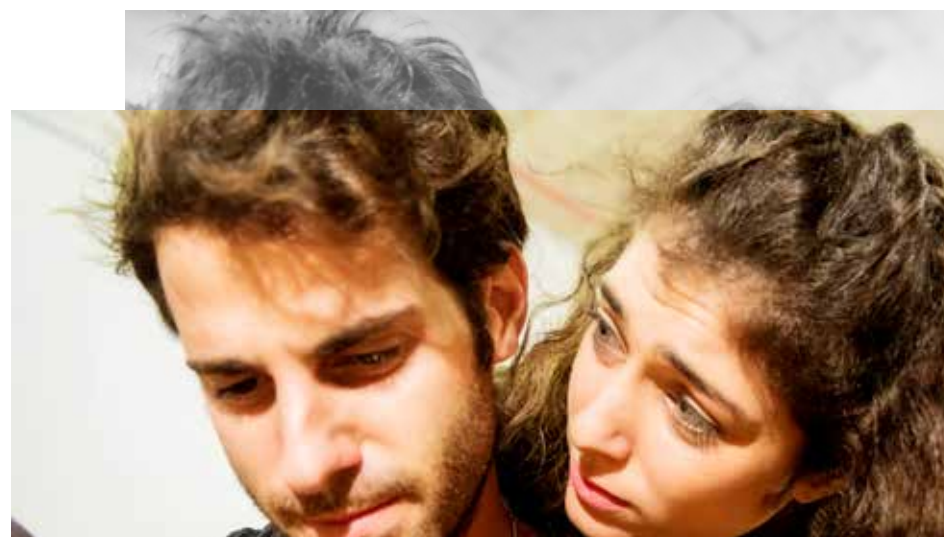
אז מה עושים? הדרך המעשית לשבץ את השירים הייתה להחליט מראש שקודם כל כותבים מחזה, רק אחר כך מחזמר ובכל מקרה לא ביקשנו להרים כאן ערב להיטים. במילים אחרות: שיר כזה או אחר נכנס להצגה שלנו רק כמשרת של העלילה או המצב הנפשי שבו שרויה הגיבורה. כך יצא שנאלצנו להיפרד מלהיטי זהב כ"היאחזות הנח"ל בסיני" ו"אנחנו שנינו מאותו הכפר" כמו גם מהאהבות הפרטיות שלנו ("שדות בית לחם", "פרדס חנה בשבת", "אל בורות המים" – הרשימה ממשיכה עוד ועוד). אז מה כן נכנס: שירים שבעניינם עוסק הסיפור כמו "ירושלים של זהב" ו"על כל אלה", כאלה שתיעדו את נפשה החד פעמית של שמר ברגעי שיא או תהום ("ארבעים", "אסוני הצעיר") או שירים שהוצאנו מהקשרם המוכר ונטענו בסיטואציה שנתנה להם פרשנות חדשה: "אהבה בת עשרים" הפך משיר אהבה של זוג ותיק לשיר על נשים שחברותן הארוכה עומדת במבחן, "אין דבר" חדל להיות שיר ערש והפך לשיר אבל וב"אני גיטרה" שכתבה שמר לבני אמדורסקי, נעזרנו לשרטט את

מרבית שירי הזמר של נעמי שמר עוסקים בפכים הקטנים של החיים. כשהיא שרה על אהבה, אין זו האהבה התובענית, הסוחפת והבולעת, המקלקלת את השורה, אלא זו אהבה נעימה, חנינית, נפלאה וגורמת אושר. ב"על כל אלה" שמר מרחיבה על הדבש, ואינה שוכחת את העוקץ. נושאי יצירותיה הם "אנשים טובים באמצע הדרך", הרוח והשמש שעל הפנים, מעיל רב שימושי "שחבל על הזמן" והיום יום שתמיד הוא חג. שירי הזמר של שמר מדברים על לחם טרי, כוס יין ופירות חמישה עשר, על הטל ועל הגשם, על הקיץ הזה שבו "תלבשי לבן" ועל בני השש ה"יודעים פתאום לקרוא", על טיולים ועל אורחים חביבים, על הכוכבים האומרים שירה ועל התחלת כל יום כמבראשית, על הכמיהה לשלום ולשלווה, אבל גם על השניים מאותו הכפר ועל גיורא שביום נפילתו "בכל שנה בסתיו הרוח המטורפת [...] עורפת את מיטב השושנים". הנופים המתוארים בשירים הם החורשה ליד הכנרת והיאחזות הנח"ל בסיני, העיר הלבנה והעיר באפור, גאון הירדן ומימיו השוצפים הנאספים בסוף דרכם על ים המוות. בתמלילים נמצא את הלידה ואת המוות ואת מה שביניהם, את העצב ואת השמחה, את המים והלחם וגם את החמסינים והשלג, את השוק הצוהל בצבעוניות ואת ירושלים, שכידוע לכל היא של זהב. כל אלה ועוד מוכרים לכל, והם ארוגים במסכת חיינו כאן ב"ארץ הפננה והג'ננה, ארץ הבננה והדובדבנים". בצד השמחה הרבה עצב יש בשירים, אך אין בהם ייאוש. אדרבה, בחיך לבבי הם נוטעים תקווה של "שיר חדש בלב" שיתחדש עם הכל אחרי החגים. בחן רב שמר כותבת על כל אחד מאתנו ולמענו, כי כולנו שותפים לאותה הווה ישראלית שאין בה רגע דל, ועל ראש שמחתנו "זר פרחי שדה עם קוץ אחד או שניים".

מתוך: "זר פרחי שדה עם קוץ אחד או שניים: על שירי הזמר של נעמי שמר" מאת רחל אוסטרובסקי, לשוננו לעם מחזור נו, ג (תשס"ז). באדיבות המחברת והאקדמיה ללשון העברית.

שלושה מספרים של נעמי שמר

אמא הייתה הפועלת הטובה ביותר בכנרת, ואני הגרועה ביותר. היא התעקשה על החינוך המוסקלי שלי, גם מפני שחשבה שהצלילים דרושים לחיינו, וגם מפני שידעה שלא אצליח בשום דבר אחר. היא רצתה שאהיה פסנתרנית. בתוך הנוף של אז, שחציו אגם וחציו שממה, זה נראה סוריאליסטי. הקפריזה המטורפת שלה הייתה כרוכה בעקשנות אין קץ להשיג פסנתר, להעיר אותי בחשיכה להתאמן, למצוא מורים בקיבוצי הסביבה, ואחר כך נסיעות למורה בחיפה ולתל אביב. אבא היה ממונה על הפינוקים, הרוך האהבה. הוא עטף אותנו כמו כסף והיה המגן, התומך, המנחם, הדואג, המעריך. ממנו למדתי להיות הגרופי של הילדים שלי. הוא השאיר אחריו חום ואהבה שלא מתכלים ולא הולכים לאיבוד. היה רך ומרופד, אהב לפנק ולהתפנק. אמא ביטאה את אהבתה בעשייה, בהקרבה יומיומית ומסירות נפש. היא עשתה את "העבודה השחורה", הייתה ממונה על "עיצוב האישיות" ואפילו הרגשת הייעוד. חלוקת התפקידים ביניהם הייתה ברורה. אמא הייתה דמות יותר איתנה וחזקה, אבא יותר משתפך וגולש מבחינה רגשית. הוא התייחס להישגים שלנו בהערצה, בהתמוגגות, היא קיבלה אותם כמוזן מאליו. הביקורת הייתה המחלקה של אמא. ביקורת איכות מתמדת. רק הכי טוב שאת יכולה, הוא טוב מספיק. כשכתבתי חיבור, הקפידה על ערכה של המילה, הדייקנות והניקיון בביטוי. מה פירוש המילה פה? מה בדיוק רצית להגיד? אין חרוז בשביל חרוז. שנאה קישוטים מיותרים, שמאלץ, סחור סחור. אבא היה איש שמח שידע ליהנות מכל דבר, בעל הומור פראי, איש רעים להתרועע, שהוביל את ריקודי ההורה והרונדו, ושירת נעימות חסידיות. אבא שמתגעגעים אליו תמיד. בילדותה, רצתה אמא לנגן, אבל לא הייתה אפשרות והיא המשיכה בתוכי חלום שנגדע. היא שקדה שאתאמן. למשל, הייתה שמה על אדן הפסנתר שעועיות יבשות, כמספר הפעמים שהייתי צריכה לנגן, ובכל פעם הייתה לוקחת גרגר עד שהשעועיות אזלו. לפעמים היה לי נורא קשה, אבל לא העזתי להפסיק כי הרגשתי שזה נורא חשוב, ערך לעצמו. אני זוכרת שפעם, במנוחת הצהריים, אמא אמרה – קשה לך? את רוצה להפסיק? בפנים צעקתי – כן, אבל בחוץ, בחצי פה, אמרתי לא. בערב ישבה בין מיטותינו, החזיקה בידינו, וסיפרה על ילדותה ואגדות שהמציאה. מאיר ורביקה ספיר, מהחלוצים שבנו את כנרת. אני תערובת, ממש ללא הפרד, של שניהם. יש לי השמחה של אבא ואהבתו להיות עם חברים, והצורך במנה יומית של בדידות – זה מאמא שעד מותה הייתה תחנת כוח בשבילי.

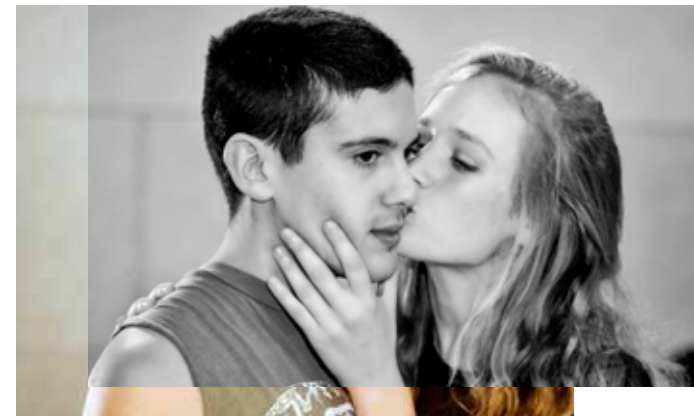
מתוך ריאיון עם נעמי שמר על הוריה, 1988

נעמי שמר כבת שנתיים

משפחת ספיר

תקליט 10 אינטר משיירי נעמי שמר

בתאריך ב' בחשוון תרצ"ט, ה-27 באוקטובר 1938, הופיעו בעיתון "דבר לילדים" במדור "דברי ילדים" מספר קטעים וכתרתם "מחיבורי ילדי כנרת ליובלה". בין הקטעים בולט הקטע הפותח "בקר בגן":

בקר! הטל טרם נמוג
אקום ממטתי ולגן אצא.
שם רוח קלה מלטפת ולוחשת:
קום! ריקא! קום! צא!
כלם: הצפורים הכחולות
בכנפי-זהבן.
השושנים הורדות
באדם ראשן -
כלם שמחים לקראת בואי...
והשחר בעטרת זהב
נוהג לאטו את השמש היפה.
עמוד אש מאחוריהם.
ולפניהם צפור פז עפה.
קיר ביתנו מסיד,
יפה ממנו ערוגת שושנים,
יום יום אשקנה,
אריח ריחה ימים ושנים

על הקטע חתומה "נעמי (בת 8)". נעמי בת השמונה היא נעמי ספיר, לימים נעמי שמר. תמר זיגמן. באדיבות ארכיון נעמי שמר, הספריה הלאומית

את מילותיה האחרונות (אותן נשמור לעצמנו), אימא אמרה לאחותי ללי ולי. היינו אז שלושתנו לבד בחדר באיכילוב וידענו שאנחנו נפרדים. אחר כך, כשאימא נרדמה בפעם האחרונה ללי אמרה לי: "אני לעולם לא אבין עד הסוף מי בדיוק הייתה האישה הזו שהייתה אימא שלי".

כמונו - ילדיה, גם אתם, צופי המחזמר "סימני דרך", לא תבינו הערב עד הסוף מי הייתה האישה הזו שהיו בה כל כך הרבה ניגודים: ההערכה להוריה החלוצים שהקימו קיבוץ פורח בשימון - לצד המרד והנאמנות לייעודה האישי, שהובילו אותה לעזוב את הקיבוץ. תחושת המחויבות לבני כיתתה הרבים שנפלו במלחמת השחרור והצורך להצדיק את קורבנם ולהזכיר ש"אנחנו שנינו מאותו הכפר", לצד הדחף לראות עולם ולנסוע במפתיע לחודשים ארוכים לפריז ("העיר באפור") - בירת השאנסונירים העולמית, כשללי הקטנה נשארת אצל סבא וסבתא. ההתנגדות לפינוי ישובים ("הסרדין והכריש") לצד ההשתתפות במשלחת הראשונה של אישים ישראלים שיצאה למצרים והכמיהה הבלתי פוסקת לסוכת השלום שאלה "בואו השכנים כולם בהמונים ולכולם יהיה מקום". העצב התהומי והפיוטי של "גיוור" לצד השמחה הפראית של "אין לי רגע דל", לכל הצדדים האלה היו ביטויים בחיי היומיום, שהייתה לנו זכות גדולה לחלוק אותם עם אימא.

בבית החולים, אחרי שאימא כבר נרדמה, שמתי לב שמכיוון שמסכת החמצן שלה היתה קמורה, השם שלה היה כתוב עליה באופן מפוצל: "נ-עמי-שמר". אני זוכר שחשבת, שבאמת במשך נ' שנים - משנת 55, כשאימא החלה את דרכה ככותבת שירים ועד ליום מותה, מישוה שמר על עם ישראל ונתן לו במתנה את האישה החכמה, הרגישה, האמיצה והמיוחדת הזו כדי שתכתוב ותלחין באופן המדויק ביותר את הסיפור של הדור שלה - דור התקומה.

כשהגיעה הפנייה מ"הבימה" להפוך את סיפור חייה של אימא למחזמר חששתי. הרי אימא הייתה כל כך קפדנית ומדויקת - עד כדי כך שביקשה ששירת "שם הרי גולן", תהיה ההספד היחיד שלה. מי צריך יותר מהשירים עצמם כדי שישרטטו את דמותה? לאף אחד הרי לא יכול להיות עיפרון מחודד יותר מזה שבו היא עצמה רשמה את חייה ואת חיי כולנו בשירה. המפתח היה להבין כמובן שמחזמר הוא לא ביוגרפיה מוסמכת שחלה עליה חובת הדיוק בעובדות, אלא יצירת אמנות חיה ומחיה, שהאנשים המוכשרים ביותר בתחומם צריכים לעסוק בה, כמעט באותה מידת חופש שהייתה לאימא, כשהיא היתה ניגשת לפסנתר כדי לכתוב שיר חדש. זכינו למצוא ב"הבימה" על הבמה ומחוצה לה, צוות כזה ואנחנו מצדנו השתדלנו, מצד אחד להכיר לכותבים לעומק את הבסיס העובדתי ומצד שני, לא להפריע להם לעוף רחוק עם הדמיון, הדיאלוגים והסיטואציות. על התוצאה שאתם עומדים לראות, אני רוצה להודות, בשמי ובשם אחותי, מעומק הלב לכל הצוות, לכותבים, לבמאי, לשחקנים ולכל מי ששותף ליצירת "סימני דרך". בעיניי, נעמי של "סימני דרך" היא גיטרה בעלת אלף שירים ושיר, שרוחם של יוצרי ושחקני המחזה מנגנת עליה. ואני בטוח שלו יכלה, הייתה אימא עולה לבמה להשתחוות עם השחקנים בערב הבכורה - ואומרת להם: "אני זוכרת את כל מי שניגן עליי - ואני אומרת, תודה!"

נעמי שמר ובנה אריאל

נעמי שמר ובתה ללי

נוסטלגיה וידע

חדש!
מבחר מסלולים
בהתאמה אישית

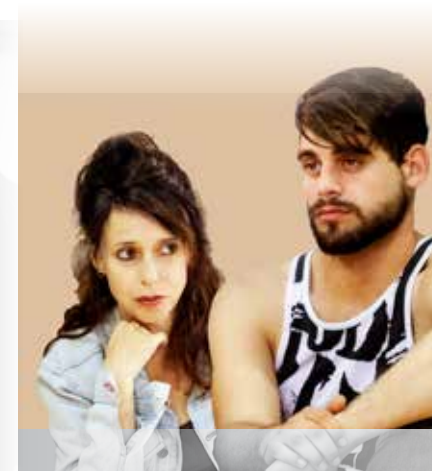
שנה חדשה, אהבה חדשה, פרק חדש בחיים

זה הזמן להתעורר בכל בוקר בבית מאיר פנים ומשפחתי, עשיר בתוכן, להצטרף לקהילה איכותית, עם אנשים כמוכם. לחיות את החיים במלואם. רשת עד 120 מזמינה אתכם ליהנות מחיי חברה ותרבות עשירים, מכל מה שעושה את החיים למלאים ומרגשים: טיולים, חוגים, הרצאות וסרטים, מסעדה, בריכה וחדר כושר. נשמח להכיר אתכם, לספר לכם יותר.

רשת בתי מגורים
מלאי תוכן

עד 120 - רשת בתי מגורים לגיל השלישי * 6120 | www.ad-120.co.il
הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב • בקרוב - הבית במודיעין

בין שירת הצרצרים לבין קולה העצוב של הנמלה הקונפליקט והבחירה בחייה וביצירתה של נעמי שמר

עם חלוף עידן-התמימות והתום של ימי-הילדות והנעורים, החליטה נעמי לצאת ללימודי מוסיקה בעיר. חברי הקבוצה לא הבינו לליבה. באותם הימים נאלצו האמנים בקיבוץ להיאבק על זכותם לחיות את חיי היצירה שלהם בתוך המסגרת הכובלת של הקולקטיב הקיבוצי. היו מהם שוויתרו ונכנעו לתכתיבי החברה הקיבוצית, והיו שהתייאשו ושלחו יד בנפשם. נעמי, לא ויתרה. בטוחה ביעודה, נלחמה בנחישות ובאומץ עד שגברה על ההתנגדות החריפה של חברי

הקיבוץ, והשיגה את הסכמתם ואישורם לצאתה ללימודי מוסיקה בתל-אביב ובאקדמיה למוסיקה בירושלים. כמו המשורר הפורש מן השיירה ופונה אל "הפלאי" היושב בדד בין "איבי הנחל" ומשקיף אל ראי המים ("ספיח" מאת ביאליק) – גם היא בוחרת לצעוד לבד ולא ללכת בדרך בה הולכים כולם. היא איננה שואפת ל"בית עם שדה ירוק" אלא ל"הד קולכם העונה בשחוק" ("זמר נודד", 1958).

חירותו של האמן

מלימודיה בירושלים היא שולחת שי לחברתה "פואמות קטנות בפרוזה" מאת בודלייר ("דורון" הוצאת פועלים 1948), ביניהם, נמצאת גם הפואמה "ידידיו של האמן", בו האמן הבודליירי שואל בודיו: "כלום הכרח הוא לסבול תמיד או לברוח תמיד מפני היופי?" החלטתה של נעמי ובחירתה לא לברוח מפני חירות היופי כרוכה בסבל: היא הרחיקה "נדוד מדשא ואבן" ומתגעגעת לחרציות יפות-הכותרת בבית ילדותה. הקונפליקט בין החיים בכנרת לבין חיי יצירתה בעיר מייסר אותה. את געגועיה ביטאה בשירה על חורשת האקליפטוס ועל נופי הכנרת. את חיי יצירת החופשית לכנרת הביעה בשירים תל-אביביים שובבים-חינניים והצפינה בהם ביקורת אירונית בהומור החכם המיוחד שלה.

באחד משירי הגעגועים כתבה "קשה מאוד לספור כל מה שכף רגלינו עשויה לזכור!": זכרונות הילדות האלה בכל עוצמת ראשוניותם צפים ועולים "במשלתה של בכרך":

" - כשאת עוברת מערובה לערובה דרך בטל ובסיגליות סוגה והשבילים שם רטובים נורא מן הצינור או מן הברז או מן הממטרה. ובעודך פוסעת על בצעי-המים לך מתחשק פתאום לחלוץ ת'נעליים - ולא מפני שאת עומדת במקום קדוש אלא מפני שרגליך, לפעמים, חכמות מן הראש."

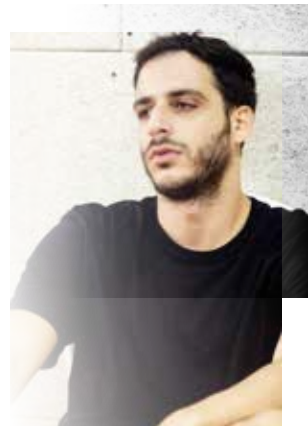
("שבשבת", הטור השבועי של נעמי שמר בעיתון "דבר", שנות ה-70)

עם "חכמת-הרגלים" הזכורות את אדמת-המולדת, עם מימי-הכנרת ותעלות המים של שדות העמק, היא מגלה ומזדהה עם החיוניות ואת תאוות-החיים בתל-אביב של שנות ה-60 וה-70. נעמי מזדהה עם שצף החיים העירוני, אך גם מבקרת באירוניה את המציאות שהתגלתה לה בצאתה מכנרת: היא מגלה ש"אהבת פועלי הבנין" בתל-אביב במדינת ישראל איננה כאהבתם הקודחת של הבנאים החלוצים בארץ-ישראל. לעומתם, "אהבת פועלי הבנין" נתונה לאשה הצעירה העוברת "יום יום בתשע", בשמלה אדומה ובעקב גבוה, יפה בכל התסרוקות:

"את משגעת כאן את כל הנוער
את שווה סימפניה של שריקות"

"שיר סיום"

"שיר סיום" החותם את הספר "סימני דרך", מוקדש לנושא המכון של הקונפליקט והבחירה בחיי המשוררת. הקונפליקט מיוצג באמצעות המשלים הקלסיים מספר משלי ומאיזופוס.

במשלי מציג האב את חריצותה ועמלנותה של הנמלה כמופת לבנו ובמשל האיזופי הנמלה העמלה והחרוצה גוערת ולועגת לחגב המרקד ושר כל הקיץ, ובבוא ימי-המחסור מגרשת אותו כעונש על קלות-הדעת שבה בילה. נעמי הפכה החיוב של הנמלה ואת השלילה של החגב: "כנר יקר - זמרת כבר - עכשיו אולי תרקוד?!" כנגד הביקורת וצרות-העין של "הנמלה האומללה שתמיד רואה שחורות..." מתריסה המשוררת השלמה עם בחירתה, היא מוכנה לשלם על הקרע ממחוז ילדותה בכאב "המיתרים הקרועים", ולהיפרד מחייה -

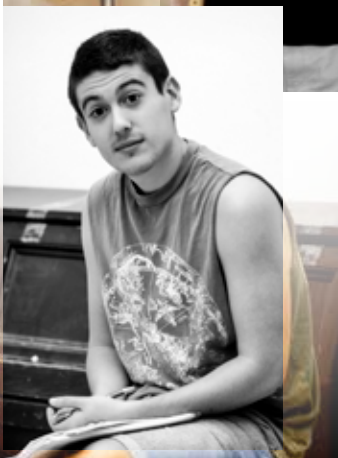
"ולהתייצב בפני האלוהים"

עם שתי גומות של חן

ועם שישה מיתרים קרועים" - -

זאבה זבידוב

מתוך: בין שירת הצרצרים לבין קולה העצוב של הנמלה : הקונפליקט והבחירה בחייה וביצירתה של נעמי שמר. האומה, גל' 199 (סתיו תשע"ו), אוגוסט 2015, עמ' 89-96.

בבית שלי תמיד שמעו נעמי שמר: בזה הפרטי ובזה הקיבוץ. נולדתי וגדלתי בקבוצת כנרת שבעמק הירדן. "הקיבוץ של נעמי שמר, נכון?" שאלו אותי תמיד כשעברתי לעיר והצגתי את עצמי. נכון, ענית, הקיבוץ של רחל המשוררת וחצר כינרת ובית הקברות המפורסם אבל קודם כל ולפני הכל – שלה. שמר תמיד הייתה שם בסביבה: מנוגנת נון סטופ מהתקליטים של ההורים שלי, מהמסכתות בחגים, משירי הילדים שלמדנו (שכתבה במיוחד לכיתה של אבא שלי!) ומשירי הזיכרון קורעי הלב. היא גם הייתה זו שפזמוניה קלחו מפני הילד שהייתי – זה שצעד במדרכות ושר לעצמו את "שני צלמי רחוב" ו"אחותי רחמה" כשהוא מתעלם בכוח ממבטי החברים המשתאים. מדי פעם הייתה עוברת שמר עצמה כצל חולף במדרכות, מגיעה לביקור חטוף אצל אמה רבקה בבית הקטן שעל יד בריכת השחייה שלנו ואני הייתי מביט בה בגנבה מבין שיחי האלוורה העבותים שהקיפו את הבית (לא הכרתי אז את המילים "סטוקינג" ו"קריפי"). כמה שהערצתי אותה אז: על כל שירה אבל גם על איך שהצליחה לקחת את עתידה וכשרונה בשתי ידיים והמריאה עוף הרחק מעבר להרים שהקיפו את העמק שלנו.

רק כשהגעתי לתל אביב הבנתי שאני נדרש להיות נבון באהבה הזו שלי. שמר, סימנה לי הסביבה, היא לא גאון ולא בטיח. במקרה הטוב ראו בה חברי המתוחכמים דודה שכותבת "שירי אמצע הדרך". במקרה הרע סיווגו אותה כאנדרטה לאומנית המחברת שירים העיוורים בכוח למה שמתרחש בארץ הזו: שרה את חלומותינו היפים ביותר ובחרת להתעלם מהמציאות עצמה. גם הם אבל למען האמת גם אני – בחרנו להתייחס לשמר כאל אייקון – אלילה מרוחקת מהסוג שמעריצים או לועגים לה. איש מאתנו לא רצה לראות בה אשה בשר ודם.

אבל היא הייתה כזו ועוד איך. שנתיים של תחקיר שאליו יצאנו אורן יעקובי ואני אפשרו לנו לגלות את שמר כפי שרק קרוביה וחבריה הכירו אותה: אשה אשר ידעה תהומות ופחדים נוראים כמו כל אחד מאתנו ולצידם ניצחונות שרובנו יכולים רק לקנא בהם. שמר שהיא הכל חוץ מדודה: פמיניסטית, הומוריסטית, מינית, זועמת, פגיעה ומנצחת. סופרלטיבים אין ספור נקשרו בשמה של נעמי שמר אבל המדויק שבהם לדעתי הוא זה שמגדיר אותה כאשה שממנה התחילה המוזיקה הישראלית: האמא הגדולה של התרבות שלנו. רק שכמו עם כל אמא, גם איתה יש לכולנו שלל תסביכים. עשר שנים אחרי לכתה, אולי הגיע כבר הזמן לעשות עם אלו שולם. הסיפור שהבאנו, אנחנו מקווים, יאפשר לכם להתפייס עם האמא הזו שלנו, לאהוב אותה על כל מראות פניה היפים וכמו עם כל אמא שכבר איננה, פשוט להתגעגע.

המפגש הראשון שלי עם נעמי שמר בילדותי בנתניה של שנות השבעים, היה בזכות אדון שימעונוביץ מהקומה מעלינו, שנהג לנגן את "שדות בית לחם" באקורדיון שלו ליד החלון הפתוח בשעות הערב. (גברת שמעונוביץ נהגה להגלות אותו לחלון האמבטיה בקצה הבית. פחות בגלל השיר ויותר בגלל הנגינה והשירה). כשגדלתי הכרתי את "עוד לא אהבתי די" בשיעורי החובה של ריקודי העם, את "על הדבש ועל העוקץ" בטקסי ראש השנה, ואת נעמי עצמה בתור "הגברת שמאחורי הפסנתר" בתוכניות טלוויזיה בשחור לבן. זאת הייתה נעמי שמר בעיני רוב השנים – הגברת שמאחורי הפסנתר ומאחורי שירי ארץ ישראל.

לפני כמה שנים, בהרצאה של רועי רימשון ואחיו גיורא (שותפי לכתיבה) נחשפתי למורכבות דמותה של נעמי. גיליתי לתדהמתי שהיוצרת של פס הקול הישראלי, הייתה בראש ובראשונה ... אין דרך אחרת לנסח את זה... אישה. אישה של אהבות ואכזבות, של כאב ושל הומור חד, אישה של לחימה למען עקרוניתה ושל פיוס והכלה. היא הייתה אשת ימין שהביעה את אחת הקינות היפות והכנות על רצח רבין ("הו רב חובל"), קיבוצניקית שכתבה על דירות שכורות בתל אביב ("גג"). האייקון הארץ ישראלי שיצרה שירי אהבה לעיר פריז ("העיר באפור").

אחד הגילויים שהרשימו אותי במיוחד אודות נעמי, היה הנכונות שלה ללכת עד הסוף עם האמת שלה. עם הקול שלה. עם האמונה. בתקופות שונות בחייה, כשהסביבה סימנה לה שעדיף לוותר, להחריש, לא להשמיע את מה שבוער בה, היא הייתה מוכנה לסכן את הכל כדי להיות נאמנה לעצמה ולמי שהיא. כאבא לחומי ויונתן, ילדי שלי, הייתי רוצה שמכל קורותיה של ה"משוררת הלאומית" ייקחו את זה: לכו עם האמת שלכם והילחמו עליה. זה שווה את זה.

וכך, עם זווית ראייה חדשה אודותיה, ועם סקרנות והדרת כבוד, יצאנו גיורא ואני למסע "לחקר נעמי". חפרנו, קראנו, צפינו בקטעי ארכיון ונפגשנו עם ללי ואריאל, ילדיה האהובים של נעמי, שהסכימו בכנות ונדיבות אין קץ, לשתף אותנו בזיכרונות שלהם. מקצת ממה שגילינו פרשנו עבורכם במחזה שלנו, שכולו אהבה לאחת הנשים הגדולות שהתהלכה בינינו ויצרה עבורנו את פס הקול הכל כך ישראלי. מקווה שתתאהבו בה שוב גם אתם.

אורן יעקובי

באוקטובר של שנת 1999 פורסמה בעיתון "הארץ" ידיעה קטנה שכותרתה "יגאל תומרקין: 'ירושלים של זהב' מבוסס על לחן באסקי". בידיעה דווח על אלבום חדש בשם "אורוטון" שהוציא הזמר פאקו איבניס ובו שיר העם הבאסקי "פלו חוספה" (Pello Joxepe). לטענת תומרקין, נעמי שמר שמעה את השיר מהזמר פאקו איבניס, עת שהתה בפריז בראשית שנות השישים. לפי תומרקין, השיר מפי איבניס שימש כבסיס מוזיקלי לשיר "ירושלים של זהב". בתגובה לידיעה טענה שמר "כבר שמעתי את הסיפור הזה. כשכתבתי את השיר לא ידעתי על קיומו של השיר הבאסקי. במשך שנים הגיעו אלי שמועות על השיר ההוא, אבל מעולם לא פגשתי את פאקו איבניס בפריז והוא לא השמיע את הלחן באוזני. יתכן שהשיר דומה". מספר חודשים לאחר מכן, פורסמה בעיתון "ידיעות אחרונות" כתבה מאת אבנר הופשטיין שכותרתה "ירושלים של מי?". בכתבה נטען כי מקורו של לחן השיר "ירושלים של זהב" בשיר-עם באסקי עתיק.

להחזיר עטרה ליושנה

ארבע שנים לאחר מכן, ב-12 ליוני 2004, שבועיים לפני מותה, כתבה שמר מכתב לחברה הטוב גיל אלדמע. נוסח המכתב כפי שמופיע בארכיון נעמי שמר הוא:

"גיל יקירי,

אתה האיש היחיד בעולם - נוסף למשפחתי - שצריך לדעת את האמת על "ירושלים של זהב". והנה האמת: באמצע שנות השישים, נחמה הנדל נהגה לבקר אותי בחופשות המולדת שלה. היינו מבלות שעות אחדות יחד, צוחקות, שרות, מבשלות ואוכלות (עשיתי לה קוסקוס ומרק). שום דבר לא נרשם ולא הוקלט (נדמה לי שטרם היה לי אז טייפרקורדר).

כנראה שבאחת הפגישות האלה, נחמה שרה לי את שיר הערש הבאסקי הידוע, והוא נכנס לי באוזן אחת ויצא מהשנייה...

בחורף '67, כשהתלבטתי בכתיבת "ירושלים של זהב" - כנראה שהשיר ההוא זחל אלי בבלי דעת. גם לא ידעתי שנינים במקור: המעבר למז'ור בתיבה הרביעית,* הסקוונצה השלישית במילים "הלא לכל שיריך", והסיום. יוצא שמישהו כאילו הגן עלי וסיפק לי את שמונה התיבות שלי שמקנות לי את הזכויות לגרסה משלי על שיר עם. אבל כל זה נעשה, כאמור, בבלי דעת.

רק שנה או שנתיים אחרי המלחמה, שמעתי מחברים שאלוהו הכהן בהרצאותיו, על שיר העם הבאסקי, כמקור השפעה ל"ירושלים של זהב". נורא כעסתי, ואפילו מסרתי לאלוהו הכהן שיפסיק עם השטויות האלה.

ואז מזכרתי בבעתה, שאכן נחמה שרה לי בשעתו משהו כזה. מרוב פאניקה, הצלחתי להיזכר רק בתיבה הראשונה, ועברו עוד עשרים שנה, עד שאבנר הופשטיין מ"ידיעות אחרונות" הביא לי את המקור.

אני חושבת את כל העניין לתאונת עבודה מצטערת, עד כדי כך מצטערת, שאולי בגלל זה חליתי. הנחמה היחידה בשבילי היא שאני מספרת לעצמי שאולי זאת מנגינה של האנוסים, ושבסך הכול החזרתי עטרה ליושנה.

עכשיו אתה גיל יודע את האמת, ואני מרשה לך לפרסם אותה ברבים. באהבה, נעמי שמר."

השיר "ירושלים של זהב" קנה את מעמדו הודות לשילוב הייחודי שבין המלל והלחן, העיתוי שבו הופיע לראשונה הוסיף גם הוא. בקיאים ביצירתה של שמר עשויים לזהות מוטיבים מוזיקליים המופיעים בשיר "ירושלים של זהב" גם בשירים שכתבה שמר שנים קודם לכן. אמנים רבים מושפעים מיצירות שונות במודע ושלא במודע. נראה שבקצה מסלול "גלגול של ניגון", ניצב השיר "ירושלים של זהב" כשיר-עם, כזה המושר ועוד יושר דורות רבים, ובנוסף אחד ממכתבי התגובה הרבים שקבלה שמר זמן קצר לאחר כתיבתו: "השיר שאך זה נוצר, כבר מוכר ויקר, כשיר-עם שהושר מדורות - ועוד רבות יושר"

תקליטון הביצוע המקורי של "ירושלים של זהב"

* מהלך מוסיקלי בו קטע מלודי או הרמוני חוזר על עצמו ברצף

פרולוג

"מה אמרו הציפורים הנודדות
מה אמרו למשעולים ולשדות.
הן אמרו: היו שלום,
אל ערבנו נוטה היום
ועלינו עוד הרבה לנדוד."
(נעמי שמר/ מה אמרו הציפורים)

נעמי, שלום!

אני בעצם לא כל כך יודע מה לכתוב. בעצם רציתי רק לומר: תודה רבה. זה נפלא לשמוע פה באוהל – אי שם בארץ, את "מה אמרו הציפורים" שלך: "חול ומים ואבק/ אנוכי בך אדבק..." וכו'.

אז זהו בעצם. תודה רבה בשמי ובשם כל אלה שנמצאים פה באוהל והשתתקו פתאום כששמעו את השיר הזה.

להתראות, אבי קורן.

אני, חייל משוחרר שעוד לא הספיק להיות מוצב במערך המילואים, מוטל עם עוד כמה עשרות חיילים במאהל ענק אי שם על גבולה המערבי של המדינה. כלומר, בחולות גבעת אולגה.

נעמי שמר ענתה לי. אבל מכתבה אלי אבד שם במאהל בחולות גבעת אולגה. אני רק זוכר שהמילים הפותחות היו 'אבי יקירי', שהיא דאגה לשלומי ושיחלה לשנינו שניפגש בקרוב.

תמונה ראשונה

"חפש אותי"

אני גרה בדפנה שש

היום אני נראית נורא

חפש אותי

ותיווכח לדעת ש -

בתוך ביתי אני גבירה"

(נעמי שמר/ מחבואים)

שם בבית שלה ברחוב דפנה 6, היא כתבה ללהקת הנח"ל את כל השירים לתכנית "שמש המדבר". את מחבואים, ואת שנינו יחד תחת מטריה אחת, ואת עוד לא אכלנו שום דבר, ואת יצאנו בבוקר אלול לצעוד ארבעים קילומטר, ואת מחר אולי נפליגה בספינות מחוף אילת עד חוף שנהב. כל השירים הפכו מיד ללהיטים. היו

שבועות שבכל מצעדי הפזמונים תפסה להקת הנח"ל את כל מקומות הדירוג עם השירים מהתכנית "שמש במדבר". בהופעות הצטרפו אלינו החיילים בשירה אדירה. פעם כשהגיעה לחזרה, סיפרה לנו שליד ביתה בונים בנין ענק, זה שלימים נודע כבנין הדר דפנה. כשעברה שם בדרכה אלינו שרקו לה הפועלים ממרום הפיגומים. "מלמעלה נראיתי להם כנראה צעירה יפהפייה בשמלה אדומה" צחקה. נו, וחוויה שכזו הרי לא יכולה לעבור אצל נעמי שמר סתם כך ולהישכח. לא עבר הרבה זמן ושלישיית גשר הירקון הפגיזה את הרדיו ב"יום יום כשאת עוברת כאן בתשע אנו לך שורקים מן הסולם/ ותאמיני לנו זהו פשע שאת לא עוצרת מעולם/ כשאת לובשת את השמלה האדומה/ אז בבנין לפתע צומחת עוד קומה..." לקראת התכנית "מהנח"ל באהבה", התייצבנו שוב בביתה. נעמי התיישבה ליד הפסנתר והשמיעה לנו את "ואלס להגנת הצומח" ואת "אילו ציפורים". דני ליטאי, במאי הפזמונים לחש לי "אוקיי, ההעמדה כבר אצלי בראש". ואכן, אם יש משישה שצמח בארץ הזו ולא זוכר את הכפפות הלבנות על הידיים, שמעופפות כמו ציפורים באור האולטרה סגול שיקום עכשיו.

להקת הנח"ל 1967 מבצעת את "אילו ציפורים"

תמונה שניה

"כשאספו עצים למדורה"

החייל הביט בנערה

כשהפכה האש לבעירה

הוא אמר לה: את יפה נורא

הוא אמר לה: את יפה נורא."

(נעמי שמר/ קפה שחור)

בשבת, בתשעה עשר בנובמבר שנת 1983 באחת עשרה בבוקר, עלתה לאויר בגלי צה"ל התכנית הראשונה בסדרה שבה שוחחתי עם בנות ובנים של יוצרים ואמנים. וככה פתחתי את התכנית הראשונה: "לפני כך וכך שנים החלו לשדר בקול ישראל תכנית חדשה ומיוחדת במינה. קראו לתכנית 'מצעד הפזמונים העברי'. אני זוכר את המצעד הראשון ששודר ואת השיר הראשון שהגיע אז למקום הראשון. קראו לו 'קפה שחור' וכתבה אותו נעמי שמר. שבוע לאחר מכן התפרסם בעיתון ראיון עם נעמי שמר. אני זוכר את התמונה שהופיעה במרכז הריאיון: נעמי שמר מחזיקה בזרועותיה תינוקת חמודה. כותרת הריאיון הייתה "זה השלאגר האמיתי שלי". השלאגר האמיתי, ללי, ישבה מולי באולפן והקסימה אותי ואת המאזינים. כשנגעתי בנושא ההוא שהציק לרבים כל כך, דעותיה הימניות של אמה נעמי, ללי לא התחמקה ולא כיסתה. "נכון" אמרה, אנחנו נורא חלוקות מבחינה זו... היא אמרה לי שאני שייכת לציבור התועים. כך בדיוק אני חושבת עליה. אבל כל חילוקי הדעות נגמרים כך". יכולים למצוא בשיר "על כל אלה" אלף כוונות פוליטיות, אבל שתינו יודעות שהיא כתבה את זה לאחותה שהתאלמנה... 'אל נא תעקור נטוע' זה אדם שגדל כמו עץ בבית שלו ופתאום עקרו אותו... תמיד אני שומעת אותה שרה ואני פשוט בשיר הזה נשברת לרסיסים, כי אני יודעת על מה זה... אני לא חושבת על ימית כשאני שומעת את זה...

"על כל אלה, על כל אלה,

שמור נא לי אלי הטוב.

על הדבש ועל העוקץ,

על המר והמתוק."

(נעמי שמר/ על כל אלה)

תמונה שלישית

"בכל הדרכים

כיליתי כוחי

ברוב מחולות וזמר.

שירה יחידה

בנבל שרדה

והיא לעולם אילמת."

(נעמי שמר/ הלילה הולך בשדרות)

הדבר הראשון שפילח את ליבי ביום ההוא, בעשרים וששה ביוני 2004, היה כשפתאום הבנתי שלעולם כבר לא אשמע עוד שיר חדש של נעמי שמר. 'ואני בחיים כבר לא אקבל ממנה שיר חדש' אמר לי משישה שביצע הרבה שירים שלה. אריק שרון ולילי אשתו היו בין חבריה הטובים. כשנפטרה, לילי כבר לא הייתה ואריק שרון היה ראש הממשלה וככה הוא אמר בין השאר: "נעמי הפגישה אותנו עם פריחת השקד, צחור החבצלת, גפן הבוסתן ושדה התלתן. עם חן החיזור, השובבות והעדנה. עם האהבה, עם חמדת הקיץ, צבעי השלכת והחמסינים במשלט... את כל אלה פגשנו בשירה ופגשנו בה. נעמי שרה להם ועליהם בעדנה ובאהבה..."

"אחריו"

שיריך מפנים להם

הלא לשיר זה כמו להיות ירדן."

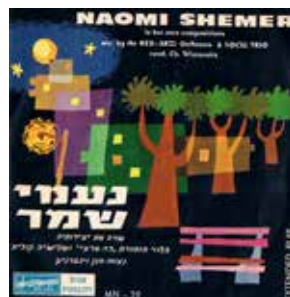
(נעמי שמר/ לשיר זה כמו להיות ירדן)

אבי קורן

נכתב לציון יום הולדתה ה - 87 של נעמי שמר. פורסם בעיתון "מעריב סופשבוע", 15.07.2017

תקליטון נעמי שמר שרה את יצירותיה תקליטון להקת השעות הקטנות

תקליטון נעמי שמר שרה את יצירותיה תקליטון להקת השעות הקטנות

אורן יעקובי (מחזה)

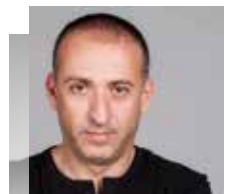
יליד 1974, נתניה. בתאטרון: "קיר זכוכית" (ת. בית ליסין, Theater ULM, גרמניה), "יומנים" (ת. בית ליסין), "נשמה צוענית" (תאטרון היידישפיל, "דצמבר" (ת. בית ליסין), "אקסטרה לארג" (ת. באר שבע), "ציפור הנפש" (המדיטק ופסטיבל ישראל), "א יידישע מאמע" (ת. יידישפיל), "דיני דין וספינת המעפילים" (ת. גושן). תסריטאי ויוצר הסדרות: "פלאשבק" (יחד עם שחר סגל ואביעד קיסוס), "רביעיית רן" (יחד עם גיורא יהלום) ותסריטאי הסדרות: "כפולים" (עונה 2, קשת), "מסכים" (עונה 2, יס) ועוד. מורה לכתיבה ב"גיבור תרבות". נשוי לטלי ואבא של יונתן ורומי.

גיורא יהלום (מחזה)

יליד 1975, בן קבוצת כנרת שבעמק הירדן. תסריטאי ומחזאי: יוצר הסדרות "רביעיית רן" (יחד עם אורן יעקובי, "תא גורדין" (בשיתוף רון לשם ועמית כהן) והמחזה "חיכיתי רק לך" (התאטרון המסחרי). מורה לטלוויזיה ולתרבות ישראלית בביה"ס לקולנוע וטלוויזיה "סם שפיגל" בירושלים ומנהל הרכש של שירות הטלוויזיה סלקום tv. חי בתל אביב עם גל בן זוגו ומגדל איתו את אביגיל ונועה.

משה קפטן (בימוי)

מנהל האמנותי של תיאטרון הבימה. בוגר בהצטיינות של החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיו בתיאטרון: "שייקספיר מאוהב", "LOVE, LOVE, LOVE", "עלובי החיים", "פליישר", "אוויתה", "נעצר בחצות", "שיער", "חיזור גורלי", "גבירתי הנאוה", "כנר על הגג", "ינטל", "עובד בשביל שניים", "האמת", "שם פרטי", "בחורים טובים", "קומדיה של טעויות", "ארוחה עם אידיוט", "אם יש גן עדן", "רעל ותחרה", "כתם לידה", "אוליבר", "צלילי המוסיקה", "אבניו קיו", "הכבש הששה עשר", "בת הים הקטנה", "היפה והחיה", "סיפורי נרניה". זוכה פרס הבמאי לשנת 2006 ב"פרס הבמה לילדים ולנוער" עבור בימוי ההצגה "שומבצל". זוכה פרס הבמאי ע"ש יוסף מילוא לשנת 2008 עבור בימוי ההצגה "כנר על הגג". זוכה פרס ליוצר המצטיין ע"ש השחקן שמעון פינקל לשנת 2013 עבור בימוי "גבירתי הנאוה". מנהל אמנותי בתיאטרון "המדיטק" לילדים ולנוער בשנים 2007-2010 ומנהל אמנותי של פסטיבל ישראל בשנים 2011-2014. נשוי לשחקנית מאיה מעוז ואב למיכה ואדם.

שני טור (עיצוב תפאורה)

בוגרת המסלול לעיצוב במה ב"סמינר הקיבוצים". במהלך לימודיה זכתה במלגת הצטיינות ע"ש משה שטרנפלד ומלגת הצטיינות מטעם קרן קיסריה. בין ההצגות להן עיצבה תפאורה לאחרונה: בת. הבימה: "נתתי לה חיי", "הסוחר מוונציה", "אדם לא מת סתם", "המאהב", "הקמצן", "סיפור פשוט", "אין סוף", "אמא אמרה שאסור". בת. חיפה: "בת המלך", "מיץ מיץ לימונדה". בת. החאן: "האדרת". בת. אורנה פורת: "טופלה טוטריטו", "אפקט הפרפר", "מולאן". בת. ארצי לילדים ולנוער: "צ'רלי צאפלין". בסמינר הקיבוצים: "הומאז", "שמונה וחצי". הצגות בהן עיצבה תפאורה ותלבושות: בת. הבימה: "מישהו ימות בסוף". בת. נוצר: "חסד". בפסטיבל עכו, 2010: "25" (זוכת ההצגה המצטיינת). בצוותא: "הרדופים", "פולוריד" והפקת התיאטרון-מחול "Distanz". בפסטיבל ישראל בדימונה: "שלג ויער". בת. אורנה פורת: "לשמוע על הכדור", "הנחשול", "מרק כפתורים", "תיאטרון פצפון". זוכת פרס היוצרת המבטיחה לשנת 2014 ע"ש אלה דן מטעם תיאטרון הבימה. זוכת פרס התיאטרון הישראלי בתחום עיצוב הבמה לשנת 2014.

אביחי חכם (עיצוב תנועה)

זכה בשלושה פרסי התיאטרון. בין עבודותיו: "אוליבר טוויסט" - פריז. בת. הבימה: "גבירתי הנאוה", "אוויתה", "פרידה" - תיאטרון מחול (בימוי וכוריאוגרפיה), "לילה 1 באפריל". בת. הקאמרי: "הם יורים גם בסוסים", "שיער", "סיפור הפרברים". כוריאוגרף ראשי בתוכנית הטלוויזיה X-factor. מעביר סדנאות בסגנונות שונים, ברחבי הארץ והעולם.

יוסי בן-נון (עיבודים וניהול מוסיקלי)

פסנתרן ומלחין. תואר ראשון מ"אקול נורמל סופרייר", פריז. תואר שני מ"מנהטן סקול אוף מיוזיק", ניו יורק. הופיע כסולן עם כל התזמורות הסימפוניות בארץ. הלחין וניהל מוסיקלית בכל התיאטראות בארץ. בין עבודותיו: בת. הבימה: "ירמה", "ההולכים בחושך", "בית ברנדה אלבה", "קופסה שחורה", "הנאהבים והנעימים", "חודש בכפר", "העז או מי זאת סילביה", "מלחמה", "אנה קארנינה", "כל החיים לפנינו", "אילוף הקטן", "כמעט נורמל", "גבירתי הנאוה", "אדיפוס - תיאור מקרה", "אוויתה", "פליישר", "עלובי החיים", "שלוש אחיות". בת. בית ליסין: "מתנקשים", "עשו עליך פעם סרט", "יומנים", "אלטלנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "אוליבר טוויסט", "הדוד וניה", "פרינסס מרי 7", "מלאכת החיים", "סוסים על כביש גהה", "אז בפראג", "בית מרקחת שטרן בלום". בת. באר שבע: "כשאת אומרת לא", "קומדיה של טעויות", "השחקן". בת. הקאמרי: "אשכבה", "נורה", "הבכיינים", "כטוב בעיניכם", "מעין הכבשים", "אמא קוראז", "המלט", "המפיקים", "גפן בלאד", "החגיגה", "היה או לא היה", "כנר על הגג", "שמו הולך לפנינו", "ג'וני הלך", "ניטל", "גטו", "איחש פישר", "האריסטוקרטים", "קברט", "קובלן", "רומן משפחתי". בת. חיפה: "מחיר הכבוד". בת. הסמטה: "השמשנים". בפסטיבל עכו: "פרומות". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הברווזון המכוער". בת. המדיטק: "אוזו מוזו", "ציפור הנפש", "לרקוד עם אבא", "פרדיננד פדצור", "נחמן". זוכה קרן שרת במשך 12 שנים ברציפות. פרס אקו"ם להלחנה לתיאטרון, 1992. פרס מרגלית להלחנה לתיאטרון, 2000. פרס התיאטרון 2004 על "הנאהבים והנעימים". פרס מלחין השנה לילדים 2008 על "אוזו מוזו".

ילנה קלריך (עיצוב תלבושות)

מעצבת תלבושות ומנהלת המתפרה של תיאטרון הבימה. בוגרת תואר ראשון ושני באוניברסיטת תל אביב בעיצוב תפאורה ותלבושות. בין עבודותיה: בת. הבימה: "שייקספיר מאוהב", "עלובי החיים", "אוויתה", "פאניקה", "גבירתי הנאוה", "רעל ותחרה", "לא ביום ולא בלילה", "כי בנו בחרת", "ארוחה עם אידיוט", "מוריס שימל", "לילה במאי", "הזוג המוזר", "אילוף הקטן", "אוגוסט מחוז אוסייג", "שעה יפה ליוגה", "המחלוקת", "אנה קרנינה", "נודניק", "הנאהבים והנעימים", "יום הולדת לג'וזפה", "המאובן". בת. גשר: "כולם רוצים להוליווד", "וריאציות לתיאטרון ולתזמורת", "מיסטר ברינק", "גן הדובדבנים", "מינכהאוזן או כל האמת על השקר". בת. החאן: "אוושר". בת. הקאמרי: "כובע הקש האיטלקי". בת. באר שבע: "בית הקפה", "איזבלה", "נערה מהכפר". בת. בית ליסין: "אני לא רפופרט". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הממלכה של קנסוקו", "צבעים בחול", "יש לי ילד זיגג". בת. המדיטק: "שמשון בר לשון", "פינוקיו". בשנים 1998 - 1995 קיבלה פרסים מטעם קרן התרבות קרן שרת ובשנת 1998 פרס יונסקו בפרויקט קבוצתי על עיצוב תפאורה למחזה "המלט" בתערוכה הבינלאומית Prague Quadrennial. מלמדת בחוג לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב.

שחר פנקס (דרמטורגיה)

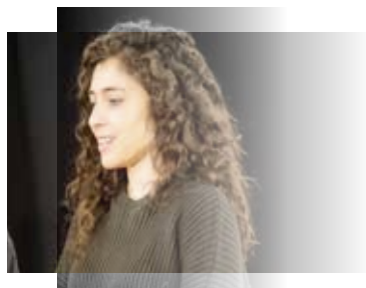

בוגרת תואר שני בבימוי, החוג לתיאטרון בפקולטה לאומנויות, אוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה כמחזאית: "ארץ חדשה" (בשיתוף עם שי פיטובסקי, תיאטרון הבימה), "בשר גבירות ורבותי" (אנסמבל הרצליה), "אבא שלי לא ציפור" (פסטיבל ישראל), "תהילה", "האדרת", "בדמי ימיה" (תיאטרון החאן), "אדם לא מת סתם", "המאהב", "אבא גוריו", "סיפור פשוט", "לבד בברלין" (תיאטרון הבימה), "הוא הלך בשדות" (בית לסין), "בימינו לא יוצאים לדו קרב" (תיאטרון באר שבע). בין עבודותיה כדרמטורגית: "אורסטס ואלקטרה -משפט רצח" (התיאטרון הלאומי קפריסין). "כנרת כנרת", חלום ליל קיץ" (תיאטרון החאן) "הסוחר מוונציה", לא אשנא", "הקמצן" ועוד (תיאטרון הבימה). זוכת פרס רוזנבלום 2014, בפרס התיאטרון הישראלי. בשנת 2013 זכתה בפרס מחזאית השנה על ההצגה "אדם לא מת סתם".

שחקני ההצגה

רוני דלומי (נעמי א')

מוסיקאית ושחקנית. החלה את דרכה המקצועית בשנת 2009 כזוכה הצעירה ביותר של תוכנית הטלוויזיה "כוכב נולד". שלוש אלבומיה זכו להצלחה רבה. זכתה בתארים "זמרת השנה" שנתיים ברציפות על ידי המאזינים ותחנות הרדיו וסיבובי הופעותיה המצליחים נמשכים עד היום. בתיאטרון: "צלילי המוסיקה" (ליזל), "פיטר פן" (וונדי), "הקוסם מארץ עוץ" (דורותי), "עלובי החיים" (אפונין). בטלוויזיה: "אופוריה", "גאליס". שופטת בתוכנית הכישרונות "בית ספר למוסיקה". בקולנוע: "ארבע על ארבע".

רויטל זלצמן (נעמי ב')

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2007. זוכת מלגות קרן שרת (2004-2005) ולולה שנצר (2006-2007). בין תפקידיה: בת. הבימה: "אויטה". בת. הספרייה: "שיער", "גריז", "מיקה שלי", "קופה קבנה", "CATS", "מקס בארץ האגדות", "ערב שירי אהוד מנור", "ערב שירי מתי כספי". בת. בית ליסין: "ברודוויי פינת פרישמן", "חלום של לילה בלב קיץ", "אביב מתעורר", "משחק ילדים", "הקוסם מארץ עוץ", "מנדרגולה", "אחים בדם", "משאלה אחת ימינה", "השחקנית". בתיאטרון הפרטי: אבניו קיו (בשיתוף ת. בית ליסין). בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "טובים השניים". בת. הארצי: "פינוקיו", "הכבש השישה עשר". דיבבה בסרטים ובסדרות: "בולט", "מפלצת בפריז", "שומרי האגדות", "לעוף על הזמן", "מכושפת", "דיגימון", "הרפתקאות הפיראטים", "אוונג'רס". בטלוויזיה: "גריז" ("רשת", ערוץ 2).

דפנה דקל (נעמי ג')

החלה את הקריירה המוסיקלית שלה בלהקת הנח"ל ב-1984. לאחר שחרורה מצה"ל שיחקה ב"הבימה" במחזמר "סאלח שבתי". אלבומה הראשון מ-1989 הניב את הלהיטים "הצילו" ו"שירה של ירמה". ב-1992 ייצגה את ישראל באירוויזיון עם השיר "זה רק ספורט", והגיעה אל המקום השישי. לאורך הקריירה של דקל - 30 שנות פעילות אמנותית, שילבה בין תיאטרון, קולנוע, טלוויזיה ומוסיקה. בין היתר השתתפה בתוכנית הילדים "פלאי קלעים", "דפנה ודודידו", במחזמר "שלגיה", בסרט "זהר", הסדרה "בלו נטלי", הצגת הבידור "דרושה עוזרת" ועוד. לצד פעילותה המוסיקלית, קטפה השנה דקל הצלחה בימתית גדולה, עם תפקיד מוביל במחזמר "בילי אליוט" שרץ ברחבי הארץ, עליו הייתה מועמדת לפרס שחקנית השנה בתיאטרון.

דוקי עצמון (הדרכה קולית)

מבכירת המדריכות הקוליות בתיאטרון הישראלי. מלמדת בבית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי". לימדה שנים רבות במכון למוזיקה "אורנים" של "סמינר הקיבוצים". בין עבודותיה: בת. הבימה: "עלובי החיים", "אויטה", "גבירתי הנאוה". בת. החאן: שירי לאה גולדברג, "משחק של אהבה ומזל", "האדרת". בת. הקאמרי: "כנר על הגג", "נטלי", "סוף טוב", "וויצק", "קברט", "שיער", "סיפור הפרברים", "אופרה בגרוש". בת. חיפה: "פלאטנוב", "אדיפוס", "וינה על הים", "הדה גאבלר" (הדרכת דיבור, שירה ועריכה מוסיקלית). בת. בית ליסין: "שיקאגו", "ברנשים וחתיכות", "נערי ההיסטוריה", "מייק", "חלום של לילה בלב קיץ", "משחק ילדים", "אביב מתעורר", "המלאך", "הקוסם מארץ עוץ" (בשיתוף ת. המדיטק), "אחים בדם". בת. באר שבע: "קומפני", "סוביניר". בת. הספרייה: "צ'רטי המתוקה", "גריז", "משתגעים מאהבה", "סיפור הפרברים", "איש חסיד היה", "הלהקה", "ערב שירי יוסי בנאי", "ערב שירי ברודוויי". בסטודיו למשחק של יורם לווינשטיין: "המצעד", "שרול", "מופע האימים של רוקי". פסטיבל ישראל: "משורר בניו יורק", "מנגינות מוזרות", "ערב שירי חזי לסקלי למוסיקה של דורי פרנס".

מאיר אלון (תאורה)

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו לאחרונה: "אוגוסט: מחוז אוסייג", "טיקוצ'ין", "הזוג המוזר", "בגידה", "הקומקום והמטאטא", "לילה במאי", "ארוחה עם אידיוט", "כי בנו בחרת", "סיגל", "אם יש גן עדן", "לא ביום ולא בלילה", "מלכת היופי של לינאן", "שרי המלחמה", "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "איש חסיד היה", "משהו טוב", "ערי מדבר אחרות", "אם הבית", "החייל האמיץ שווייך", "מירל'ה אפרת", "עת דודים", "הכיתה שלנו", "זרעים של שתילה", "חיזור גורלי", "פאניקה", "פתאום הגיע סתיו", "הבן הטוב", "נעצר בחצות", "משפחה עליזה", "ד'קו", "מה עושים עם ג'וני", "פליישר", "הצמח של אבא", "סיפור אהבה בשלושה פרקים", "Love Love Love", "פילומנה", "אמא אמרה שאסור". כמו כן עיצב תאורה לתיאטרון בית ליסין, תיאטרון לילדים ולנוער, פסטיבל עכו, פסטיבל תיאטרונטו.

מנכ"לית תיאטרון "הבימה" אודליה פרידמן, המנהל האמנותי ובמאי ההצגה, משה קפטן, יוצרי ומשתתפי ההצגה בביקור בקיבוץ כנרת.

גילה אלמגור-אגמון (נעמי ד')

כלת פרס ישראל בקולנוע, 2004. השתתלה במשחק בניו-יורק אצל אוטה האגן ולי שטרסברג. בין תפקידיה: "אנה פרנק", "ז'אן דארק", "פיטר פן", מגי ב"לאחר הנפילה", אליזבת פרנקטור ב"צייד המכשפות", מאשה ב"שלוש אחיות", נינה ב"שחק", "הכלה וצייד הפרפרים", "ועידת פסגה", מינה ב"נאהבים", "כולם היו בני", "דואט לאחת", גב' אלינג ב"רוחות", מריה קאלאס ב"מאסטר קאלאס", מדיאה ב"מדיאה", נעמי לוי ב"קדיש לנעמי", "מונולוגים מהואגינה", ברנדה ב"בית ברנדה אלבה", אדלה ב"ארטון", אליס ב"נסיגה ממוסקבה", טוני בית אריה ב"רכוש נטוש", וילט ב"אגוסט: מחוז אוסייג", אלינה ב"אלוף הבונים", קלייר זאכסאנסיאן ב"ביקור הגברת הזקנה". פולי ואיט ב"ערי מדבר אחרות", מירלה ב"מירלה אפרת", אירמגארד ליטן ב"נעצר

בחצות", וולומניה ב"קוריולוס", המלכה אליזבת ב"שייקספיר מאוהב". השתתפה בקרוב ל-60 סרטים ביניהם: "מצור", "מלכת הכביש", "הבית ברחוב שלוש", "החיים עפ"י אגפא", "הקץ של אביה", "שחור", "לילסדה", "מינכן", "ידיים קשורות", "3 אמהות, החוב", "ציפורי חול", "אנטנה". בטלוויזיה: "בטיפול", "השיר שלנו", "דני הוליווד", "ילדי ראש הממשלה". זכתה בפרסים: שחקנית השנה בתיאטרון בשנים: 1965, 1967, 1969, 1970, 1973. שחקנית השנה בקולנוע בשנים: 1969, 1971, 1973, 1980. כן זכתה ב"פרס השחקנית הטובה" בפסטיבל הסרטים בשיקגו ובפסטיבל הסרטים באטלנטה לשנת 1969 ובסן פרנסיסקו. זכתה ב"פרס מרגלית", 1985, ב"פרס רובינא", 1988, ופרס "מנורת הכסף" לשחקן הקולנוע המצטיין 1989. זוכת פרס "אשת השנה" בתיאטרון בשנת 2000. הצגת היחיד "הקץ של אביה", זיכתה אותה ב"פרס רובינא". הסרט הקיץ של אביה (שותפה להפקה ולתסריט), המבוסס על ספרה, בו היא מופיעה בתפקיד האם, גרף פרסים בינלאומיים, ביניהם: "דב הכסף" בברלין, "שיבולת הזהב" בספרד, "סינה קיד" בהולנד. הסרט "עץ הדומים תפוס" זכה בפרס "זולגין 95" בפסטיבל הסרטים בירושלים. עומדת בראש "קן המשאלות של גילה אלמגור", עמותה לרווחת ילדים חולים. על פעילותה זו זכתה באות הנשיא למתנדב לשנת תשנ"ו. פרסמה חמישה ספרים: "הקץ של אביה" (תורגם ל-18 שפות ובמרץ השנה יצא לאור בסין), "עץ הדומים תפוס", "אלכס לרנר דפי ואני", "ערגה ילדה מן החלומות", "כוכבים יש רק בשמיים". בעלת שלושה תארי ד"ר לשם כבוד מאוניברסיטת ת"א, אוניברסיטת בן גוריון ומכון ויצמן למדע. הייתה חברת מועצת העיר תל אביב, החזיקה את תיק התרבות והאמנות. יזמה ועומדת בראש הפסטיבל הבינלאומי לסרטי ילדים ונוער בסינמטק תל אביב.

סנדרה שדה (נעמי ד')

בוגרת החוג לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. השתתפה בפרויקט "עין הוד" של נולה צ'לטון ועודד קוטלר. בין תפקידיה: בת הבימה: "וויצק" (מרים), "סיפור פשוט" (מינה), "הרובע העתיק" (ג'ין), "הלוויה חורפית" (ולוויזה), "הכסאות" (זקנה), "חתול רחוב", "שירלי ולנטין" (הצגת יחיד), "זרים", "מותו של סוכן", אותו הם" (נדיה/בטי/מרים), "לרקוד ולעוף" (שרה פלדמן), "קוויאר ועדשים" (מתילדה), "ערי מדבר אחרות" (סילדה גראומן), "מירלה אפרת" (מחלה), "פליישר" (ברטה). בת חיפה: "הקייטנים" (קלריה איוונובה), "גן הדובדבנים" (האומנת), "ליל העשרים" (מרים). בת הקאמרי: "טוב" (הלן), "סוויני טוד" (קבצנית), "הביתה" (רות), "נשים בצמרת" (מרלן), "מידה כנגד מידה" (מריאנה), "בית ספר לריקודים" (מירה), "קסטנר" (בודיו), "מיכאל קולהאס" (אליזבת), "אהבה מאוחרת" (קתרין), "נוצות", "חקירה", "הדלפה" (דניאלה), "אחרי החגים" (ריבה), "שירה" (שירה), "תמונות מחיי נישואים" (מריאנה), "מכתבי אהבה", "ריצ'ארד השלישי" (אליזבת), "שברי זכוכית" (סילביה), "סיפור משפחתי" (רות שטיין), "שטח סגור", "הפושעים החדשים" (דוריה), החדר האחורי. בת בית ליסין: "יחפים בפארק", "נערי ההיסטוריה", "גוד ביי אפריקה". בקולנוע: "למראית עין", "אריה", "הדברים שמאחורי השמש", "שש מיליון רסיסים". בטלוויזיה: "פרצוף של פוקר", "פלפלים צהובים", "עבודה ערבית", "סברי מרנן".

דב רייזר (מרדכי)

בוגר "בית צבי" 1971. בין תפקידיו: "הפיזיקאים", "משפט הקופים", "אמיל והבלשים", בהם הופיע ב"הבימה" כילד וכן: "מעגל הגיר הקווקזי", "גן ריק", (יואב), "הנפש הטובה מסצ'ואן" (וואנג), "גן הדובדבנים" (יאשה), "סוף ההתחלה", "עסק משפחתי" (בנדיקט), "רעל ותחרה" (טדי), "מלך היהודים", "משרתם של שני אדונים" (פנטלון), "הדה גאבלר" (השופט), "הקווקזי" (פונטיניאק), "החייל האמיץ שוויק", "ההולכים בחושך", "קן הקוקיה" (הארדינג), "חבילות מאמריקה" (יואל ברגר), "ללכת עד הסוף" (רודולף), "הנאהבים והנעימים" (אלתר), "בגדי המלך" (אלכסנדר טורנו), "חודש בכפר" (שפיגלסקי), "מבקר המדינה" (צוקר), "מישהו שישמור עליי", "פירורים" (אליקו), "החגיגה" (פול), "דיבוקים", "טיקוצ'ין-בת ים", "לילה במאי", "השומר אזולאי" (פקד לבקוביץ'), "מונוגמיה", "ביקור הגברת הזקנה" (ראש העיר), "החולה היהודי" (אליהו), "אדם לא מת סתם" (ברוך ברג/השופט), "גברתי הנאוה" (קולונל פיקרינג), "אדיפוס - תיאור מקרה" (ריזורוס/שליח), "הוא" (זיף), "עשר דקות מהבית" (יצחק רבין), "פליישר" (גרשון), ברטוד ואגנס (מעבדת תיאטרון במסגרת פסטיבל פרימיניירה), "שלוש אחיות" (קוליגין), "פילומנה" (נוצ'לה). בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הלילה השנים עשר" (סר אנדרו אגצ'יק), "אנה פרנק" (קראלר), "המלך" (המלך). בת. באר שבע: "טרטיף" (טרטיף), "הלילה השנים עשר" (מלווליו), "אופרה בגרוש" (מקי סכינאי), "מסיבת יום הולדת" (סטגלי), "המיזנטרופ" (אלצסט), "צריך פיאט בחיים" (אנטוניו), "המתאבד" (פודסקלניקוב). בת. הקאמרי: "סולומון גריפ" (יהושע), "מהגוני" (ג'ים), "אורזי המזוודות" (זיגי), "ייסורי איוב" (מוציא לפועל וליצן פטתי), "הוצאה להורג" (צמרמורת פחד), "החתונה" (ברכט). בת. הספריה: "בשפל" (שחקן), "הנרי ה-4" (הנרי). בטלוויזיה: "זהו זה", "סיפורים בראש", "רחוב סומסום", "מוצ'י", "הכל נשבר במשפחה", "חברות", "מתים לרגע". דיבב בעשרות סרטים וסדרות.

שמעון כהן (מרדכי)

בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב. בין ההצגות בהן השתתף: בת. הבימה: "על קלות דעת וצביעות", "מי תהום", "קדיש", "אנרכיסט מפוקפק", "חלום ליל קיץ", "הדיבוק", "פילומנה", "יומן חוף בריטון", "טירונות", "מירלה אפרת", "חלון בלהות", "החייל האמיץ שוויק", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר" (חנון), "אלינג", "הזוג המוזר", "החתונה", "השחק", "ארוחה עם אידויט", "קוויאר ועדשים" (ולוטו), "ליזיסטרטה", "החייל האמיץ שוויק", "סיפור פשוט", "תמונתו של דוריאן גריי", "מיכאל קולהאס". בת. החאן: "צוואתו של כלב". בת. בית ליסין: "ז'קו". בת. חיפה: "הבוגר". בתיאטרון לילדים ולנוער: "מעלה קרחות", "נולד לחופש". בת. מת"ן: "בניטו" (מוסוליני). בנוסף השתתף בסרטים, תכניות טלוויזיה וסדרות לילדים. מדבב סרטים מצוירים.

טל מוסרי (חיליק)

בוגר בית הספר לאמנויות בת"א ותיכון תלמה ילין במגמת תאטרון. היה חבר בלהקת צעירי תל אביב ("לא כולל שירות"). בצבא שרת בלהקת חיל החינוך (ילדי חורף 73). בין תפקידיו: בת. הבימה: "תשמ"ד". בת. בית ליסין: "שבעה", "מכתב לנועה". בת. הקאמרי: "המפקח", "נתניה". זכה בפרס התאטרון הישראלי בקטגוריית השחקן המבטיח. כוכב הילדים הוותיק והפופולרי ביותר בישראל. בשנת 1997 הצטרף לצוות מנחי ערוץ הילדים וכיום מנחה בערוץ "ניקלודיאון". השתתף בעשרות תכניות וסדרות לילדים ונוער, ביניהן: "השמיניה", "האי", "גאליס", "ששטוס", "לחיי הערבה", "אח שלי הגדול", "נעלמים", "שכונה", "המלאך השומר שלי", "צימפונסניק" ועוד.

ריקי בליך (עמליה)

בוגרת בית הספר למשחק ב"סמינר הקיבוצים", 2002. בין תפקידיה: בת. הבימה: "האב" (ברטה), "הנאהבים והנעימים" (אסתר ל), "תשמ"ד" (עלמה), "החגיגה" (מטה), "חתונה מושלמת", "משוגעת" (טומי), "דור שלישי", "ארוחה עם אידיט" (מרלן), "מונוגומיה" (מיה), "הדה גאבלר" (תיאה), "החייל האמץ שווייץ" (קאטי/אשה הונגריה), "חיזור גורלי" (בת' גאלאגר), "עשר דקות מהבית" (אם שכולה), "מה עושים עם ג'ני" (שרלוט), "סיפור אהבה בשלושה פרקים" (לורין). בת. הרצליה: "נשות פיקאסו" (מארי-תרז). בצוותא: "סוג'וד" (ריקי), "בא-לגן". בת. הקיבוץ: "אני כריסטיאן פ". בת. חיפה: "תופרים" (אבי). בת. תמונע: "קשר דם" (נערה), "חיי נישואים" (לוטי), "קאסדה". בקולנוע ובטלוויזיה: "עץ הדומים תפוס", "דמיונות", "הבן שלי", "בכורה", "אסתי המכוערת", "אפידורל", "קצרים", "לא הבטחתי לך", "אחת אפס אפס", "תפרים", "ריח פועלים", "תיקון", "להתבגר" (ערן 10). זוכת פרס "מסך הזהב" ופרס האקדמיה לטלוויזיה על תפקיד אסתי בן דוד בסדרה "אסתי המכוערת".

מתן שביט (רון)

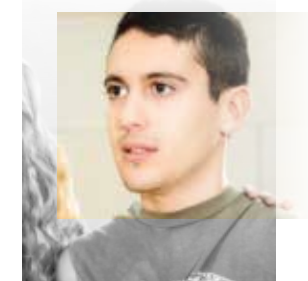
בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2014. שרת בתזמורת צה"ל. בין תפקידי: בת. הבימה: "אווירה", שייקספיר מאוהב". בת. גשר: "רודף העפיונים" (אמיר). בת. הפרט: "אני לא גנב" (בשיתוף יורם לוינשטיין). ת. מופע: "פיטר פן" (פיטר פן). זוכה פרס השחקן המצטיין לנוער בפסטיבל "סתיו תיאטרון" בחסות תיאטרון הקאמרי (2007). זוכה פרס "קרן שרת" 2013.

נדיר אלדד (מרדכי הצעיר)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2015 בהצטיינות. זוכה פרס ע"ש צבי קליר. בין תפקידי: בת. הבימה: "גבירתי הנאוה", "אווירה", "פליישר", "עלובי החיים" (אנג'ורא), "1984" (מרטין), "מיכאל קולהאס" (מייסן). חג המחזמר 2015: "משיח" בת. השעה: "סולם יעקב". בת. הסימטה: "הלילה הקצר ביותר בשנה" (ז'אן). בקולנוע: "וסרמיל" (שלומי).

תובל שפיר (אהוד)

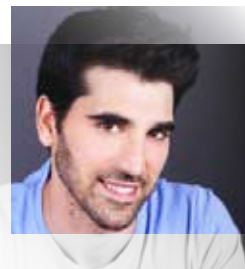
זמר ושחקן. בין תפקידי: בתיאטרון: "מדגסקר", "תובל והלהקה", "הקוסם", "i פסטיגל", "spy פסטיגל", "X פסטיגל", "משחקי הפסטיגל", "היי סקול פסטיגל". בקולנוע: "גאליס - המסע לאסטר", "גאליס קונטקט", "פעם הייתי". בטלוויזיה: "פצועים בראש", "גאליס", "החולמים", "השמיניה", "נשרים", "שיחה צפופה".

הילה שלו (נעמי א')

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, 2012. בין תפקידיה: בת. הבימה: "השבועה" (שדה/מפעילת בובת ילד), "המאהב" (דאפי), "חיזור גורלי", "משפחה עליזה" (מרי), "סיפור פשוט" (מינה צימליך), "LOVE, LOVE, LOVE" (רוז), "אגדת רובינא" (חנה רובינא, בשיתוף ת. השעה). "מסע הדוד מקס" (ת. חיפה). "שרוליק" (סל"ה בשיתוף ת. הקאמרי). "כטוב בעיניכם" (ת. המדיטק בשיתוף ת. בית ליסין), "הכבש הששה עשר" (ת. המדיטק בשיתוף ת. ארצי לנוער), "מומו", "מופע זוגי" (ת. המדיטק). בת. אורנה פורת לילדים ונוער: "אי המטמון".

שחר ישי (מרדכי הצעיר)

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה "בית צבי". בעל תואר ראשון בחינוך והוראת תיאטרון מטעם "סמינר הקיבוצים". בין תפקידי: בת. יידישפיל: "געבירטיג", "משפחה כן בוחרים". בת. בית ליסין: "חלום של לילה בלב קיץ", "נערי ההיסטוריה", "ברודווי פינת פרישמן", "משחק ילדים", "המלאך", "תפוחים מן המדבר". בת. הקאמרי: "קזבלן", "גטו". בת. באר-שבע: "פיאף". בת. הבימה: "ללכת עד הסוף", "מרי-לו". בת. הספרייה: "גריז", "קאטס", "שיער", "ג'קיל והייד", "יוסף וכתונת הפסים", "קברט", "השושנה המקועקעת", "מישהו לחץ איתו". שיחק בתפקיד הראשי במחזמר "Jews in Shanghai", שהופע ברחבי סין ועל במות ברודווי, ניו יורק. מדבב סדרות וסרטים.

מיכל ברנד (גיטה)

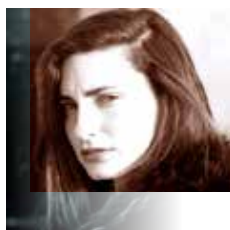
בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית-צבי", 1997. בין תפקידיה: בת. הבימה: "נאסר א דין", "בוסתן ספרדי", "עלובי החיים". בת. הקאמרי: "הנפש הטובה מסצ'ואן", "יונטל", "כנר על הגג". בת. באר שבע: "קומפני", "למה לא באת לפני המלחמה?", "הכל בגן". בת. הספרייה: "בורגנים", "בעל אידיאלי", "שדים ורוחות", "הנס של אנטוניו הקדוש", "מיזנטרופ", "צ'רטי המתוקה", "משתגעים מאהבה", "שיער", "משחקי הפיג'מה", "האסופית". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "שמוליק של זהרה", "שבעה במכה אחת", "רכבת ההצלה", "מחסן השטוזים", "פצפונת ואנטון". בתיאטרון המסחרי: "צלילי המוסיקה", "נרניה - האריה, המכשפה וארון הבגדים".

רונית אפל (מירי)

שרתה בלהקת הנח"ל. בוגרת בית הספר למשחק ב"סמינר הקיבוצים", 2012. למדה מוסיקה בבית הספר "רימון" במגמת ביצוע למורים. בין תפקידיה: בת. הבימה: "יוסף וכתונת הפסים המשגעת", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "עת דודים" (איטה), "חשמלית ושמה תשוקה" (יוניס), "ז'ק", "פליישר", "הסיפור של נירה". בת. הקאמרי: "קברט". בת. הערבי-עברי: "החברות של אלוהים". בת. ארצי לנוער: "מזריץ'". בגלל הלילה" (ת. הסמטה בשיתוף "סמינר הקיבוצים"). בקולנוע: "4 על 4". בטלוויזיה: "אחת שיודעת", "הבורר".

אלכסה לרנר (חברת קיבוץ)

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2015. במהלך לימודיה זכתה במלגות שונות. בין תפקידיה: בת. הבימה: "פליישר". בת. הספרייה: "חתונה מושלמת" (רייצ'ל). בת. תה"ל: "לאורך כל הלילה" (פרדריקה). בת. הסימטה: "חוץ מאהבה אין בנינו כלום" (סופי). תיאטרונטו 2017: "שפוייה". בת. השעה: "הלב האמץ של אירנה סנדלר" (אירנה), "אל ארץ הצבי" (טניה). זוכת פרס "אביב" לשחקנית הטובה ביותר.

נירית אהרוני-שוייצר (חברת קיבוץ)

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 1995. בין תפקידיה: בת. הבימה: "בוסתן ספרדי", "דוממים", "אנה פרנק", "משרתם של שני אדונים", "ללכת עד הסוף", "הברוזון". הצגות ילדים: "הילדה שאני אוהב", "עליסה בארץ הפלאות", "זרעים של מסטיק", "מקהלה עליזה", "האריה שאהב תות", "פינוקיו", "קופיקו", "101 כלבים דלמטים", "הקוסם", "שלגיה". בטלוויזיה: "כסף קטלני", אמנים מבצעים משירי עפרה חזה, יצפאן, "פסטיאלדינו", "מועדון המאפים הטובים", "חדר החלומות של מיכל", "צומת מילר".

הבימה

התיאטרון הלאומי

כ"ט תשרי, ויל (כבינה)

ההצלחות הממשיכות

הצמה של אבא
מאת אמנון לוי ורמי דנון
בימוי: רוני פינקוביץ'

לד בברלין
עפ"י ספרו של האנס פאלאדה
מאת שחר פנקס
בימוי: אילן רונן

סיפור פשוט
עפ"י ש"י עגנון
מאת שחר פנקס
בימוי: שיר גולדברג

עלובי החיים
מחזמר מאת אלן בובלי
וקלוד-מישל שנברג
בימוי: משה קפטן

קורילונס
מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: עירד רובינשטיין

אשה בורחת מבשורה
עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שניר ובבימוי

פליישר
מאת יגאל אבן אור
בימוי: משה קפטן

מה עושים עם ג'ני?
מאת ד.ר. ויילד
בימוי: הלל מיטלפונקט

המלט
מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: מאור זגורי

משפחה עליזה
מאת רון קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דטנר

הבן הטוב
מאת שי גולדן
בימוי: איציק ויינגרטן

פתאום הגיע סתיו
מאת אריק קובל
בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו
מאת טדיאוש סלובודז'אנק
בימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

בוסתן ספרדי
מאת יצחק נבון
בימוי: צדי צרפתי

פרטואר הבימה

סימני דרך
מאת אורן יעקבי וגיוורא יהלום
בימוי: משה קפטן

אמא אמרה שאסור
מאת שרלוט קיטלי
בימוי: אתי רזניק

מיכאל קולהאס
מאת ג'יימס סונדרס
עפ"י היינריך פון קלייטס
בימוי: אילן רונן

פילומנה
מאת אדוארדו דה פיליפו
בימוי: רוני פינקוביץ'

שייקספיר מאוהב
עפ"י תסריט מאת
מארק נורמן ותום סטופרד
עיבוד לבמה: לי הול
בימוי: משה קפטן

פרידה
יצירה לתיאטרון מחול
מאת אביחי חכם

1984
מאת ג'ורג' אורוול
עיבוד: רוברט אייק ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רובינשטיין

שלוש אחיות
מאת צ'כוב
עיבוד ובימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

תמונתו של דוריאן גריי
עפ"י אוסקר ויילד
עיבוד ובימוי: יחזקאל לזרוב

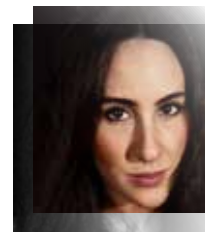
LOVE LOVE LOVE
מאת מייק ברטלט
בימוי: משה קפטן

סיפור אהבה בשלושה פרקים
מאת הארווי פיירסטין
בימוי: נתן דטנר

ורסאצ'ה שם זמני
מאת מיכל אהרונ
בימוי: אלון טיראן

בעלה של אשתי
מאת מיריו גאברן
בימוי: רועי שגב

אין סוף
מאת ניק פיין
בימוי: מירי לזר

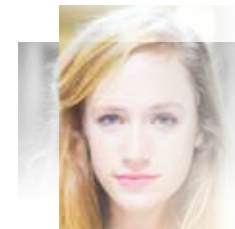

עמית זיתון (חברת קיבוץ)

בוגרת מצטיינת של בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2017. זוכת פרס צבי קליר. במהלך לימודיה זכתה במלגות שונות, ביניהן: מלגת "סנו" ומלגה ע"ש אוהלה הלוי. בין תפקידיה: בת. הספרייה: "מקס בארץ האגדות", "עץ השקד של נאני", "לילה טוב", "הלילה הוא שירים". באופרה הישראלית: "נישואי פיגארו".

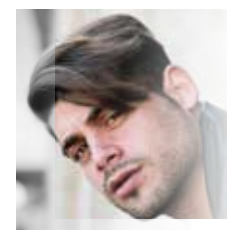
מיטל נוטיק (חברת קיבוץ)

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2015. במהלך לימודיה זכתה במלגות רבות, ביניהן: מלגת הצטיינות ע"ש גדי ענבר ומלגת אלי לאון לשירים עבריים. בין תפקידיה: בת. הבימה: "אווטה", "פליישר", "מיכאל קולהאס". בת. הספרייה: "לילות לבנים", "עץ השקד של נאני". ב"חג המחזמר" 2015: "משיח". בתזמורת הבמה: "קרנבל החיות". בתזמורת חיפה: "פר גינט". בת. השעה: "מייד אין יזראל". בת. אלמינא: "הבית שלי".

אוראל איזיקל (יואב/ארז)

בוגר הסטודיו למשחק מייסודו של יורם לווינשטיין, 2016. במסגרת לימודיו השתתף במחזמר "צ'אפלין". בת. השעה: "הבריחה אל החופש".

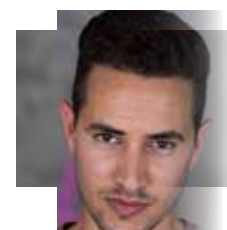
אור משיח (פרופסור פרנק פלג/ מחזר א' אהרוניק)

בוגר ביה"ס הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2009. במהלך לימודיו זכה במלגות: זוהרה שאקוב, אהוד מנור, ראש עיריית רמת גן. זוכה פרס אסיטז' לכוריאוגרפיה לשנת 2014. בין תפקידיה: בת. הספרייה: "שיער" (קלוד), "שורת המקלה" (דון), "מאסטר" (ארתור מאנבי), "טום ג'ונס" (טום ג'ונס), "מעשיית חורף" (הזמן), CATS. בת. הבימה: "הקומקום והמטאטא", "גברתי הנאוה", "שייקספיר מאוהב". בת. הקאמרי: "קזבלן" (מר שמעון), "שיער" (סמל הרמן), "סיפור הפרברים" (טיזר). בת. חיפה: "בילי שוורץ". בתיאטרון ילדים: "מולאן", "הקוסם", "בייגלה", "ד"ר דוליטל", "פיטר פן", "מלך היער", "טרם קידס". כתב מוזיקה מקורית להצגה "באבלינה" ועיצב תנועה להצגות "מלך היער" ו"הנרקיס מלך הביצה" בתיאטרון גושן.

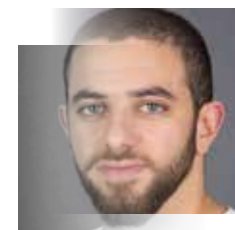
עמית גיל (נתן/ מחזר ב' חבר קיבוץ)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2015. למד ב"רימון". במסגרת לימודי המשחק זכה במלגות שונות ביניהן: מלגת הצטיינות ע"ש יעקב (צ'קי) אשכנזי ומלגת אלי לאון לשירים עבריים. בין תפקידיה במסגרת הלימודים: "חוות החיות" (בוקסר), "רוקדים בלונאסה" (מייקל). בת. הבימה: "פליישר". בת. הספרייה: "דו קרב" (לייבסקי), "לילות לבנים" (החולם). בת. הקובייה: "מלאכים" (ניל). בת. קרוב: "במקום של האחר" (במסגרת פסטיבל "האזרח כאן"). בת. הארצי לילדים ולנוער: "ג'רפה עפה" (מירה). הצגת היחיד "סתם בצחוק".

דניאל חסין (אלוף/ לוחם/ חבר קיבוץ)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2017. במהלך לימודיו זכה במלגות שונות, ביניהן: מלגה ע"ש חיים גמזו ומלגה ע"ש אברהם אסא על הצטיינות בלימודים. בין תפקידיה: בת. הספרייה: "יוסף וכתונת הפסים המשגעת", "מקס בארץ האגדות", מלכת השלג. בטלוויזיה ובקולנוע: "ברית דמים", "עסק משפחתי", "המסע של המלכה".

התיאטרון הלאומי הבימה מציע עונה של תיאטרון איכותי, עשיר וסוחף

מועצת הנאמנים של התיאטרון יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש
סגן יו"ר: בן עמי עינב
אסתי אפלכאום פולני, אמנון דיק, יוסי שחק

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרייקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהלית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרונים אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה
חיימוביץ רותי, לנדאו ליאורה, רביד נאווה
רוזנברג ריקי - מזכרת כבוד
יעל רב הון, רביץ אורלי

מייסדת ונשיאת כבוד: עו"ד, גולדנברג אורה
מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

אבידן בריר בחוריה וד"ר אברהם בריר	בר ריבה וצבי	יחזן צילה	פרדמן ליאורה ומיכאל
אדלר רונית וראובן	ברק אהרון ואליקה	כהן אלי ואיילה	פישמן טובה ואליעזר
אהובי יגאל	ברטפול אסי	כהן פיני ופניני	פלדמן איה וזאב
אור תיאודור	גבריאלי עדנה	כהן עדה	פרפור אתי וגד
אייל אורקה	עו"ד גולדנברג אורה	כרמל שוש	פרנקל שלומית
אחיטוב אורינבסקי ארזה	גור אלן	ליאון אמנון ומלכה	קונדה אפרים וציפי
אונגר יעל ורמי	גיגר מיכה ושרה	לבנטל חייה	קריב נילי
איקסון אירית	גלר אתי ואהוד	ליבאי דוד	רב חן רפי
אילין שרה	גרנות נעמי יוסי	לנדאו ליאורה ואלי	רב-הון יעל
אלאלוף שרה	דנקנר אורלי ונוחי	לנדסברג דיתי ואלכס	רביד נאווה ואברהם
אלאלוף אילנה וג'קי	הורביץ דליה	לסט רותי וגבי	רביץ אורלי
אלחנני איטה	הראל אביקס ואורה	מטלון מוריאל וענת	רהב רני והילה
אלקון עידית	המבורגר יאיר ואילנה	מושקט דורית ויורם	רובי ציפי ופנחס
אלחאי רונית	וילנר חגית	מימון מרים	רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר
אקרשטיין סטפני וגיורא	זמיר רינה ויצחק	מיכאלי סילבי	רוזנברג ריקי
ארליך גל ומישל	זרניצקי אורה ויוסי	מיתר עפרה ואלי אפשטיין	ריס איטה
ארליך מירה וגיורא	זיידנברג אמנון	מלמד דליה	רפפורט עירית
ארבל עדנה	חיימוביץ רונית	מנדלבוץ ניר	שווסטר דליה
ארקין דוריס ומורי	חכמי קנפר ניצה	נתנאל ענגי ועוזי	שטראוס בן דרור רעיה
בארינבוים צביקה ונטלי	חכמי יוסף דוד	נאור גל	שילס ציפי
בלומנטל נעמי	חנן אריה ופסיה	סגול טובה וסמי	שפיגלר רותי
בנק לאומי	טייק עירונה	סטיבה אורה ואיתן	שקד שושנה וישעיהו
בנק הפועלים	טייק יהודית וד"ר הנרי	סדן שמחה	שקד חיה
בנק CBH	טלר נדען	עופר רותי	רות לבהר שרון
בהר יוסי ועירית	ים שחור נעמי ומנחם	פדני ענת ובנימין	

מנכ"ל: אודליה פרידמן | **מ"מ מנהל אמנותי:** משה קפטן | **סמנכ"ל:** בני צרפתי

מנהל כספים: יגאל ספיבק

מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן

מנהלת מחלקת אמנותית ומלחמה: רות טון-מנדלסון

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, שולמית אדר, אלינור אהרון, נירית אהרני-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה און, תמר אילנאי, דורון און, אושרת אינגדשט, גורג' אסכנדר, גיטל אלכר, נדיר אלדד, נצר אלוני, שיפי אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, רונית אפל, ליאת אקסע, דפנה ארמוני, זוהר בדש, עמוס בוארון, רותם בלוטניק, ריקי בליך, שמיל בן-ארי, אפרת בן-צור, אורי באני, עידו ברטל, אלדר ברטמן, שרידי גבארין, דוית גביש, מרים גבריאלי, רינת גולדמן, לימור גולדשטיין, רבקה גור, גלית גיאת, לאה גלפשוטין, תום גרציאני, מורדי גרשון, נמרוד דגן, אמיר דדון, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דטנר, רוני דלומי, רן דנקר, אורי הוכמן, רוברט הניג, דור הררי, אמנון וולף, דניאל ורטהיים, גיא זז-ארץ, ניר זליחובסקי, ענת חדיד, סיגי חזמה-פריצק, ענת טוביה, הגר טישמן, דנה ידלון, בן יוסיפוביץ, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, תימור כהן, לילך כספי, יחזקאל לזרוב, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, חנה לסלאל, קובי מאור, תות מולאור, הראל מורד, שירי מיימון, רינת מטטוב, רוי מילר, מירי מסיקה, ניל משען, ראודה מן סולמין, הראל סקעת, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, ערן חגי נויברג, אלון נוימן, לואי נופי, דוריס נמני, דניאל סבג, שחף סגל, עמי סמולרצ'יק, נורמן עיסא, דורון עמית, רוברט פולק, רובי פורת-שולב, מיי פיינגולד, אסנת פישמן, מיקי פלג, גיל פרנק, פיני קדרון, אבי קושניר, דבורה קידר, חותם קינן, טל קלאר, גלעד קלטר, מיקי קם, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אוליי, גיל קפטן, רועי קקון, אלכס קרול, נתן רביץ, אור רב, אורנה רוטברג, שחר רז, דור רייבי, דב רייזר, פולי רשף, יגאל שדה, גאיה שליטא-כץ, הילה שלו, יובל שלומוביץ, מיכל שפירא, תומר שרון, נלי תגר

מנהלה:

מנהלת לשכת מנכ"ל: עינת שחם-יעקבי
מנהלת כוח-אדם: שוש בן-דוד
פקידת כוח-אדם: שני חנן
מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונית וייס

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמויאל
חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
מרכזיה: טלי דובינסקי, רות כהן, יעלה סגל
ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל
סדרן אחראי: נתי חכים, בועז וולנשטיין
מעין גורדון, מיכל רוזמן, קרן שני, מיכל רוזנפלד, אבי גרשון, שרית אדלשטיין, מרתה צרמיסוב, אביבית סימן טוב, יוליה פבריצב
עוזרת חשב: נגה כהן
אחראית מחלקת כספים:
אורית מושקוביץ
מח' כספים: יפה אסרף, תקוה גחפי, שרית סגס, קרן קורקוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה
מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהלת מכירות: חתונה קיפניס
עוזרת למנהלת מכירות: ענת נתן
מחלקת שיווק חוץ ואירועים:
מנהל: איתן אדר, ירדן רבינוביץ-יצחק
מנהלת מחלקת חינוכית: שיר סיני
שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות:
תמר אולמן, ג'א קראוזר, גלי מלמד, מאיה רוזנברג
מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנויים:
אילן וולשטיין
מנהלת משמרת: שני לוי
קופאים: שי בכר, שירלי כהן, רותם נבון, רונית פרידמן

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
מנהלי הצגות: מיכל אייזיק, אשית טרבלסי, דנה כץ-נעמן, חגית נמרודי, קארין סילג, נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר, דקלה פרבר, דבורי ריס, גוני שוהם, קרן שפט, מור אמסלם, יותם קאלו ליבנה, יותם אורן, לינה שריר, טל יגר, חמוטל פוסקולנסקי שחורי

השחקנים הוותיקים:

ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, רולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אלכס פלג

תרגום בהצגות: תטא שירית תרגום לתיאטרון

להצגה "סימני דרך"

מנהל במה: קונסטנטין מרקובאנו | סגן מנהל במה: אדי גבאי
תפועל תאורה: יוסי רווח | **תפועל סאונד:** שלומי גילר, לאון פול, אריאל מוקמל
תפועל תלבושות: אינה אבגוסטביריס, רונית מאק/אלכס קוכמן
תפועל אביזרים: סילבי קלקשטיין/מיכל רואף | **תפועל פאות:** ענבל ויינשטיין-קרן, אווה אוסנה

טלפון: 03-5266666, **פקס:** 03-5266777, **קופה:** 03-6295555, **אתר אינטרנט:** www.habima.co.il

מודעות: מוליס שיווק – 03-5161187 | הבימה, המערכת והמו"ל אינם אחראים על תוכן המודעות ועל סגנון, האחראיות על המפרסמים בלבד. ט.ל.ח.

אחוזת פולג

סיעודי, הדור הבא - בקרוב.

צוות אחוזת פולג מזמין אתכם להחלים לאחר ניתוח או אישפוז
באווירה כפרית רגועה ובתנאים מושלמים למנוחה והתאוששות

לפרטים נוספים התקשרו אלינו:

1-800-33-33-70

אחוזת פולג, קיבוץ חל יצחק

אחוזת פולג

a-rubi.co.il